

«Από τη στάχτη θα αναγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδής

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ΕΤΟΣ 1ο -

23-11-85

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 9

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΙΣ 18 ΝΟΕΜΒΡΗ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ

Κινηώς ειπε στα πηγαοια της 3ης Σεπτεμβριου τη νύχτα της Δευτέρας, όταν η Πατριών γινόταν θέατρο μιας καταστροφικής σύγκρουσης: «Βλέπω τη σκηνοθεσία, αλλά όχι τον σκηνοθέτη».

Το πιο δύσκολο σε μια προβοκάτσια είναι να βρεις τον ηθικό

ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ 18 ΝΟΕΜΒΡΗ

Είμαστε κατ' αρχήν της άποψης ότι μια τέτοια δολοφονία δεν ευνοούσε τη στιγμή, που έγινε, την Παπανδρεϊκή κλίκα. Ένας νεκρός τη μέρα του πολιτευτικού με υπέθινη μια κυβέρνηση που δημιουργεί ακατάστατα πάνω σ' αυτή τη μέρα, μ' ένα ηγέτη που θέλει πάντα όλα τα χιπήματα του να τα εμφανίζει από αριστερά, θα ισοδυναμούσε με πολιτική αυτοκτονία. Αυτή την ώρα αυτή η κλίκα προσπαθεί να εμφανίσει τη φοβερή της οικονομική πολιτική σαν μια υγιή αναγκαιότητα. Όταν ακριβώς σ' αυτό το ζήτημα προσπαθεί να εμφανιστεί με το πρόσωπο της σταθερότητας.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Παπανδρέου μιλάει αμέσως για «αποτρόπαιο έγκλημα».

Γιατί όλος ο δημοκρατικός κόσμος της χώρας είναι αγανακτισμένος από μια δολοφονία που έτσι κι αλλιώς έχει υπέθινη μια κυβέρνηση, που προωθεί τον εκφασισμό της αστυνομίας καθώς αφήνει να συνεχίζεται η οπλοφορία της αλλά και αφήνει ατιμώρητη κάθε ενοχλητική χρήση του περιστρόφου, μια κυβέρνηση που οικοδόμησε το βρώμικο, χαφιέδικο και τραμπούκικο μηχανισμό των ΜΕΑ. Είναι φανερό ότι η παπανδρεϊκή κλίκα ατιμώχεται.

Αυτή την αγανάκτηση προσπαθεί ν' αξιοποιήσει το ψευτο-ΚΚΕ. Οι πύσσες του απέναντι στην αντι-ΚΚΕ φράζια Γιαννόπουλοι Κουτσόγιωργα μέσα στο ΠΑΣΟΚ βρίσκουν την ευκαιρία να εκδηλωθούν με τον πιο έντονο τρόπο.

Ο Γιαννόπουλος είναι η πολιτική έκφραση της άρνησης της κυβέρνησης να παραδώσει τη Γ.Σ.Ε.Ε. στο ψευτο ΚΚΕ. Ο Κουτσόγιωργας

αυτούργω. Αν φάει κανείς με αποκλειστικά «αστυνομικό» τρόπο είναι σχεδόν καταδικασμένος. Ο μόνος δρόμος είναι να συνδυάσει τη γνώση των γεγονότων με τις πολιτικές επιπτώσεις της προβοκάτσιας.

Έχει δείξει τον αντι-ΚΚΕ πολιτικό του χαρακτήρα μέσα από την Αντιανή. Παράλληλα και οι δύο χρειάζονται σήμερα στον Παπανδρέου για να στηρίξουν τον κρατικό εργατοπατερισμό και την απροσοπαστική αστυνομική βία.

Έτσι το ψευτο-ΚΚΕ βάζει άμεσα ζήτημα παραίτησης Κουτσόγιωργα και ετοιμάζεται να σπεκουλάρει γοντρά πάνω στη δολοφονία του Καλιτζά πιέζοντας για θέσεις στο νέο -δεξιό κράτος όχι για μόνο μέσα από τη Γ.Σ.Ε.Ε. αλλά και στο πεδίο των δημοκρατικών διεκδικήσεων, στο ευρύτερο πολιτικό πεδίο.

Έτσι η ΚΝΕ αυτός ο μεγαλύτερος τραμπούκος του φοιτητικού κινήματος, αυτός που μπορεί να μπαίνει και να σπάει στο ξύλο τους αναρχικούς μέσα στο Χημείο και που για ωχλού πηδύμα έχει πάντα έτοιμες τις αλυσίδες του έξω από το Πολυτεχνείο, ανοίγει ουσιαστικά τις πόρτες του στην κατάληψη. Ανεξάρτητα δηλαδή από την τυπική κάλυψη, που σήμερα επιδιώκει, αρνούμενη ότι ήταν υπέρ της κατάληψης, είναι φανερό ότι οι καταγγελίες της ΠΑΣΠ έχουν βάση. Η ΚΝΕ δεν λογαριάζει κανένα όταν είναι να κλείσει το Πολυτεχνείο. Έχει χίλιους τρόπους να εμποδίσει μια κατάληψη. Άλλωστε αυτή της η πολιτική επιβεβαιώνεται από μια αντίστοιχη στάση «ανοχής» που δείχνουν και οι φίλοι -ΚΚΕ πρυτανικές αρχές του «Πολυτεχνείου».

Έτσι υπάρχει ο όρος για να στηθεί στο Πολυτεχνείο έξω από κάθε ιστορική αναλογία με το '73 μια πολιτική φάρα.

Οι καταλήψεις με βασικό υπέθινο την «Κ.Ο. Μαχητή» βγάζουν αμέσως πολιτική πλατφόρμα, που δίνει την κατάληψη με την κόντρα που δίνει το ψευτο-ΚΚΕ στη Γ.Σ.Ε.Ε. και ζητάν την παραίτηση Κουτσόγιωργα εξομολογώντας την Ε.Φ.Ε.Ε. για την καλή της στάση.

Το ψευτο-ΚΚΕ έχει πολλές φορές χτυπήσει μ' αυτό το πολιτικό ρεύμα, που κάνει την κατάληψη, όμως τώρα πασχίζει να το αξιοποιήσει ενομοειδώντας ταυτόχρονα και χτυπώντας αλλοπατη τις πιο αντι-ΚΚΕ δυνάμεις μέσα σ' αυτό, αλλά και ταυτίζοντας το με την αναρχία των Εξαρχείων.

Ο Παπανδρέου βλέπει στο μεταξύ καθαρά τον κίνδυνο μιας μόνιμης πολιτικής σφήνας στο κέντρο της Αθήνας για λογαριασμό του ψευτο-ΚΚΕ.

Έτσι δεν έχει παρά να προβοκάρει παράπλευρα τους αναρχικούς. Αυτό έτσι κι αλλιώς θα τόκανε για να καλύψει τη δολοφονία του Καλιτζά. Έτσι αφήνει ανοιχτό το Χημείο για να μπουν μέσα οι αναρχικοί και στη συνέχεια καταπατώντας βάναισα το άσυλο μέσα από τα τσιράκια του, τον πρώην Σταθόπουλο και τον Πασοκίτη της ΕΦΕΕ Τσαμουρτζήλη, τους πετάει έξω.

Έτσι πετυχαίνεται ένας πολλαπλός στόχος: και να καταπατηθεί το άσυλο, και να ερθεϊστούν παράπλευρα οι αναρχικοί και να βγουν στο δρόμο για να κλιμακωθεί ακόλουτε-

ρα η σύγκρουση μαζί τους. Οι αναρχικοί χτυπάνε δύο τράπεζες στη Σταδίου. Όμως τ' απόγευμα υπάρχει ημερία στο Κέντρο. Η μεγάλη προβοκάτσια έχει την αφήγηση της στις 7 το απόγευμα της Δευτέρας. Εκείνη τη στιγμή το μόνο ουσιαστικό πολιτικό γεγονός είναι η κατάληψη. Οι αναρχικοί βρίσκονται σε κατάσταση ημερίας.

Ο Παπανδρέου χτυπάει ολόκληρα απροσδόκητα και απρόκλητα τους αναρχικούς στις 7 το απόγευμα έξω ακριβώς από το Πολυτεχνείο την ώρα, που δεν υπήρχε καμιά εστία σύγκρουσης σ' όλη την Αθήνα.

Χτυπάει έξω από το Πολυτεχνείο και καταδιώκει την Αθήνα προβοκάροντας τους πρόθυμους για καταστροφές αντιδραστικούς κύκλους της αναρχίας. Έτσι πνίγει και τους καταλήψεις μέσα σ' αυτή την νέα γ' αυτού προβοκάτσια. Αυτοί είναι ανίκανοι ν' αντιδράσουν, γιατί κάτι τέτοιο θα προηπόθετε καταδίκη της αναρχίας με την οποία αυτή διατηρούν πλατείς ιδεολογικές γέφυρες.

Έτσι μοιραία, μετά το αριστερο και ανοήτο τηχοδότησμο της κατάληψης, οδηγούνται στην ταπείνωση της βοήθης αποχώρησης.

Όμως ο Παπανδρέου έχει παίξει τώρα για ένα ευρύτερο παιχνίδι.

Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΒΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Η καταστροφή τώσων μαγαζιών στο κέντρο έχει ξεσηκώσει την οργή των μικροαστών ενάντια στους αναρχικούς.

Αυτοί από δια και μπρος σε απόγνωση και πανικό θα ζητάνε τάξη. Θα ζητάνε ισχυροποίηση της αστυνομικής εξουσίας. Είναι πρόθυμοι να ξεχάσουν, και οι πιο δεξιοί ακόμα και να επιβραβεύσουν, τη δολοφονία του Καλιτζά. Η παπανδρεϊκή κλίκα κατασκευάζει μεθοδικά τη φασιστική της βάση. Αυτό το νόημα έχει η αποζημίωση για πρώτη φορά των μαγαζιτόρων μετά από μια πολιτική καταστροφή. Είναι το «πώς και πληρώνω».

Αυτός είναι κι ο λόγος, που κάνει το «αποτρόπαιο» έγκλημα σύμφωνα με τον Παπανδρέου 48 ώρες μετά τη διάπραξη του να μετατρέπεται σε εγκλημα γεμάτο ελαφροντικά από τον εισαγγελέα. Αυτό κάνει την φασιστική Αντιανή να εξμεινώνεται πια την αστυνομία και το φανάρι. Ο Κουτσόγιωργας διασώζεται πολιτικά και βγαίνει κι από πάνω.

Όμως έχει γίνει ένα ακόμα μεγαλύτερο έγκλημα ενάντια στις δημοκρατικές εξελίξεις. Στη βραδινή σύγκρουση της Δευτέρας έχει κατέβει δίπλα στα ΜΑΤ ένας πασοκικός μηχανισμός κρούσης, που σήμερα γιγνάζεται εναντίον στους αναρχικούς για να στραφεί αργότερα ενάντια στην εργατική τάξη και τους δημοκράτες. Φτιάχνεται μεθοδικά ένας μικρός στρατός τραμπούκων,

Ανεξάρτητα από το αν η ουλοφονία του Καλιτζά ήταν η όχι μέρος ενός σχεδίου, είναι φανερό ότι πυροδότησε τις πολιτικές εξελίξεις και αποτέλεσε τη βάση όπου πάνω της οικοδομήθηκαν γεγονότα τέτοιας έκτασης, που δεν μπορεί παρά να ανησυχούν κάθε δημοκρατικό και προοδευτικό άνθρωπο.

κι αγανακτισμένων πολιτών σε συμμαχία με παλιές φασιστικές καρβάνες σαν τους ΕΠΕΝίτες και τους ΕΝΕΚίτες, που επίσης κατέβηκαν στην Πατριών.

Οι ιδεολογικές και πολιτικές συγγένειες της παπανδρεϊκής κλίκας με τον τυπικό χουντικό φασισμό δεν θα πρέπει να μείνουν πια απαρατήρητες και ατιμώρητες. Ο χουντικός φασισμός με τον πηλό του σφεβνισμό και αντιτουρκισμό, τον πάγιο αντικαταμανλισμό του και την «προδοσία» του από τις ΗΠΑ έχει πια προχωρήσει σε επικύρωση του φάκτου συμμαχίας με την παπανδρεϊκή κλίκα.

ΜΑΤ, ΜΕΑ, τραμπούκοι ήταν να ηρωποιοήσουν την αναρχία. Τόσο λίγο χτύπημα όσο να επεχταθούν τα επεισόδια, τόσο πολύ ώστε να προκαλέσουν εκατοντάδες τραυματισμένους και τις μεγαλύτερες υλικές ζημιές. Αυτή τη μελετημένη ταχτική την είδαμε να διαδραματίζεται, με τα μάτια μας για ώρες ολόκληρες.

Η 18 Νοέμβρη θα δώσει νέα ώθηση στον πιο καταστροφικό αναρχισμό. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο εύκολο από το να είναι εσωτερικά διβρωμένος, εύκολα καθοδηγούμενος από συνειδητούς πράκτορες ένας τέτοιος φοβερός πολιτικός πα-

ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Παράπλευρα η κλίκα οικοδομεί μεθοδικά ένα πρώτης γραμμής πολιτικό παράγοντα. Γιγαντώνει και αξιοποιεί επιστημονικά τον αναρχισμό.

Η αναρχία έχει σήμερα υλική βάση. Είναι το αποτέλεσμα της οικονομικής, πολιτικής και ιδεολογικής κρίσης της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού στη χώρα μας. Ιδιαίτερα η οικονομική κρίση περνάει ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας στη θέση του λουμπεν-προλεταριάτου. Η απουσία ενός κομμουνιστικού κόμματος, η ύπαρξη του αποθήκηκου αντεπαναστατικού σοσιαλφασιστικού ψευτο-ΚΚΕ και οι αντικομμουνιστικές διαθέσεις, που αυτό το κόμμα προκαλεί, η αποσύνθεση των αιθωρητιστικών, προσοκιστικών και ορπορτουριστικών μικροαστικών, ομάδων, δίνουν ένα μεγάλο πολιτικό έδαφος στην ανάπτυξη του αναρχισμού και μάλιστα των χειρότερων αντιδραστικών του μορφών, όπως είναι αυτή του καταστροφικού, μηδενιστικού ατομικισμού, του αναρχισμού που γίνεται έρμαιο στα χέρια των προβοκατόρων.

Στη γύחה της 18 Νοέμβρη η πολιτική που ακολούθησαν τα

μαζεύοντας. Η παπανδρεϊκή κλίκα κατασκευάζει με λίγα λόγια ταυτόχρονα και τα ξερόκλαδα και τη φωτιά για να μπορεί ανά πάσα στιγμή να μετατρέπει την Αθήνα σε πεδίο μάχης. Και κάθε τέτοια μάχη βλέπουμε να γίνεται σε ευρύτερο κύκλο κάθε φορά.

Οι συγκρούσεις του Χημείου τον Ιούνη ήταν ο προπομπός της σημερινής εξέλιξης. Και τότε αντικειμενικά είχαν βοηθήσει την επανεκλογή του Παπανδρέου καθώς ταίτισαν στις συνειδησεις του προοδευτικού κόσμου αυτά τα επεισόδια με προκλήσεις γενικά της αντίδρασης ενάντια στο προοδευτικό κίνημα.

Σήμερα αυτές οι συγκρούσεις βοηθάνε στον εκφοβισμό του λαού μπροστά στην κυβέρνηση. Επιτελούν την αστυνόμευση και υπονόμευον σαβάρω το κίνημα αντίστασης στον οικονομικό φασισμό της κυβέρνησης.

Όμως κατά τη γνώμη μας οι στόχοι αυτής της πολιτικής είναι στρατηγικότεροι. Εντάσσονται στα απότερα σκοτεινά σχέδια της παπανδρεϊκής κλίκας, αποτελούν μορφή προετοιμασίας, απαραίτητη σχολολοπία στην πορεία της κλίκας προς τον ανοιχτό πολιτικό φασισμό.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΕΙΔΩΛΟ

Δεν μπορούσε παρά η αποκάλυψη της φυσιογνωμίας της Παπανδρεϊκής κλίκας σαν μιας αδιότατης πολιτικής έκφρασης του χρηματιστικού κεφάλαιου μέσα από τα τελευταία φασιστικά μέτρα να δημιουργήσει τεράστιους κλυδωνισμούς στο πασοκικό κομματικό οικοδόμημα και την πλατεία πολιτική του βάσης.

Όμως η παπανδρεϊκή κλίκα δεν είναι διατεθειμένη να εγκαταλείψει πολιτικά στο έλεος της αποσάθρωσης και της δήθεν από τα αριστερά, κριτικής του ψευτο-ΚΚΕ. Ακόμα περισσότερο δεν είναι διατεθειμένη να τσακιστεί τόσο ραγδαία στα μάτια των προοδευτικών μαζών, που ακόμα εξακολουθούν να περιμένουν από το ΠΑΣΟΚ.

Η πολιτική βία, η αστυνόμευση, οι εκβιασμοί στη δουλειά, ο ανοιχτός απεργοσπαστισμός δεν δίνουν την άνεση κίνησης στην κλίκα να διαβεί την οικονομική κρίση και τα εθνικά αδιέξοδα δίχως να υποχρεωθεί σε σπάνια πολιτική απομόνωση πριν να είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει τον ανοιχτό φασισμό.

Σ' αυτή την περίοδο λοιπόν της «βρώμικης δουλειάς» έρχεται η υπόθεση Λαλιώτη. Αυτός ο νεαρός έχει στηρίξει όλη την πορεία φασιστικοποίησης μέσα κι έξω από το ΠΑΣΟΚ σαν πιστός κολαούχος του Α. Παπανδρέου μέχρι και πρόσφατα.

Αν τελευταία έπαυζε στην ΕΡΤ-1 και με τις φλυαρίες του το χαρτί του πλουραλισμού και της δημοκρατίας, δεν ήταν παρά για να ετοιμάσει μια ένδοξη και καθαρή αποχώρηση.

Αυτός ο μαικήνας με τη μικρή τροτσικιστική, αυτόνομη αυλή του αποτέλεσε ένα μεγάλο αριστερό άλλοθι για να οργιάσει ο παπανδρεϊκός πραξικοπηματισμός στο κόμμα, το κράτος, την κοινωνική ζωή. Ο εφευρέτης της φτηνής κοινωνικής δημιουργίας των ΚΑΠΗ και των εκδόσεων των φτωχών, έδωσε σπάνια πολιτικά όπλα στην πρόσφατη εκλογική μάχη στον Α. Παπανδρέου.

Τώρα φεύγει. Για την ακρίβεια λέει ότι φεύγει. Σαν κυβερνητικός εκπρόσωπος θα εισέπρατε έναν όγκο ψευδο-λογίας, θα καταντούσε, αυτός ο θεωρητικός του πασοκισμού, ένας μικρός, εξαχρησμένος Μαρούδας.

Όμως τώρα φεύγει με «αποστροφή σε μία ωρισμένου τύπου αντιπαράθεση» όπως λέει. Σε ποια; Μήπως απέναντι στον Αρχηγό; Στην πηγή ότι δεξιότερος, αυταρχικότερος ύπουλος, πραξικοπηματικός διαθέτει το ΠΑΣΟΚ; Στην μοναδική πραγματική εξουσία αυτού του κόμματος; Μήπως λοιπόν αυτός ο «αριστερός» τα βάζει με τον αυτοκράτορα; Όχι! Ακριβώς

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 14 ΝΟΕΜΒΡΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ σε άρθρο για την κατάσταση που διαμορφώθηκε στο συνδικαλιστικό κίνημα μετά την ρήξη στη ΓΣΕΕ, γράφαμε, πως καμιά από τις δύο τάσεις δεν εκφράζει το εργατικό κίνημα, ούτε θέλει να αντισταθεί στα τελευταία αντιλαϊκά και φασιστικά μέτρα της κυβέρνησης.

Οι εξελίξεις στο 15ήμερο που πέρασε, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω, επιβεβαίωσαν τη θέση μας αυτή και έδειξαν πως τόσο η ανοιχτή απεργοσπαστική γραμμή της ΠΑΣΚΕ και του Ραυτόπουλου, όσο και η ύπουλη απεργοσπαστική γραμμή των «26» και του Κωστόπουλου, έχουν για στόχο, το πέρασμα της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης στους εργαζόμενους και τη διάσπαση του εργατικού κινήματος.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 14 ΝΟΕΜΒΡΗ

Στόχος αυτής της απεργίας ήταν ο αποπροσανατολισμός του εργατικού κινήματος, από την αντίσταση στα οικονομικά μέτρα, στην υποστήριξη των «26» στη ΓΣΕΕ. Και αυτό φαίνεται από το γεγονός και μόνο πως η απεργία αυτή έγινε 25 μέρες μετά τις πρώτες απεργίες. Η κλιμάκωση για την οποία είχαν δεσμευτεί μετά την πρώτη απεργία τα Εργατικά Κέντρα και οι Ομοσπονδίες, τεχνητά μεταφέρεται από την ΕΣΑΚ στις 14 Νοέμβρη, μέρα που οι «26» της ΓΣΕΕ θέλουν τη «νομιμοποίησή» τους από τη βάση. Ποια βάση όμως; Τις διοικήσεις των δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων! Τους ήδη δηλαδή διαμορφωμένους κομματικούς συσχετισμούς. Η απεργία αυτή, δεν ξεκίνησε από τα κάτω, δεν ζιμώθηκε μέσα σε γενικές συνελεύσεις των σωματείων. Οι εργάτες δεν αποφασίζουν γι' αυτή. Από την άλλη πλευρά, δεν ήταν αποτέλεσμα ενός απεργιακού κινήματος στη βάση, ούτε ξεκίνημα για έναν τέτοιο αγώνα. Ήταν μια απεργία, που οι εργάτες και οι εργαζόμενοι την πληροφορήθηκαν από τις εφημερίδες και τις αφίσσες.

Η ΓΣΕΕ του Ραυτόπουλου κάλεσε τους εργαζόμενους να μην απεργήσουν. Για την ακρίβεια κινήθηκε ολόκληρος ο απεργοσπαστικός μηχανισμός της κυβέρνησης και των κλαδικών της ΠΑΣΚΕ, με απύλες, με τρομοκρατία και αστυνομική βία.

Και αυτός εξώ από την εργατική τάξη, χωρίς να τολήσει να πάρει αποφάσεις από τους εργάτες γι' αυτό, διασπώντας όπου μπορούσε σωματεία και εργαζόμενους.

Και η ΕΣΑΚ και η ΠΑΣΚΕ καλούσαν τους εργάτες μέσα σ' ένα πρωινό, έξω από κάθε δημοκρατική διαδικασία, ακόμα και μέσα στα πλαίσια του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού, να πάρουν θέση, όχι αν είναι ενάντια ή όχι στα μέτρα, αλλά με ποια ΓΣΕΕ είναι!

Στην ουσία η απεργία αυτή ήταν μια πρώτη δοκιμή για τη διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος στη βάση, από δύο δυνάμεις, ξένες προς τα εργατικά συμφέροντα.

Καμιά δύναμη, ούτε η ΠΑΣΚΕ, ούτε η ΕΣΑΚ προώθησαν το πάρομο αποφάσεων από τα κάτω γι' αυτή την απεργία. Τα σωματεία που ελέγχει η ΕΣΑΚ με πλειοψηφίες οριακές, πολλές φορές στα Διοικητικά Συμβούλια καλούσαν στην απεργία, ενώ τα σωματεία που ελέγχει η ΠΑΣΚΕ με αποφάσεις πάλι των Διοικητικών Συμφερόντων δεν καλούσαν στην απεργία.

Και αυτό γιατί μια τέτοια ζύμωση στη βάση θα φέρει στα σίγουρα ένα απεργιακό κίνημα στη βάση, και κάτι τέτοιο τρέμουν και η ΕΣΑΚ και η ΠΑ-

ΣΚΕ.

Ανεξάρτητα από κομματικούς συσχετισμούς μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα, η εργατική τάξη πρέπει να κινηθεί ενιαία. Η κλιμάκωση για την οποία ενομένη απέναντι στα φασιστικά οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης. Και αυτό όχι γενικά, αλλά γιατί είναι τέτοια η αντιδραστικότητα αυτών των μέτρων που μπορούν να ενώσουν την εργατική τάξη εναντίον τους. Για να γίνει όμως αυτό, χρειάζεται επίμονη καθημερινή διαφυσιστική ενωτική δουλειά. Να πείσουμε και να δώσουμε αγωνιστική διεξόδο. Αυτό έπρεπε να γίνει από την πρώτη στιγμή που ανακοινώθηκαν τα μέτρα. Για να το κάνει όμως αυτό πρέπει να θέλεις πραγματικά την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, την ανατροπή των μέτρων. Και αυτό δεν το θέλει ούτε η ΠΑΣΚΕ, ούτε η ΕΣΑΚ. Γι' αυτό οι εργαζόμενοι το πρωί στις 14 Νοέμβρη βρέθηκαν από τη μια μπροστά στις αλυσίδες των «26» και από την άλλη στις απύλες της ΠΑΣΚΕ και την τρομοκρατία της αστυνομίας.

Βρέθηκαν δηλαδή μπροστά στον ύπνο και στον ανοιχτό απεργοσπασισμό. Και αντέδρασαν με τη μαζική συμμετοχή τους στην απεργία, δείχνοντας την αγανάχτησή τους απέναντι στην κυβέρνηση, αλλά ταυτόχρονα δεν έδωσαν εκείνη την πολιτική κάλυψη που ήθελε η ΕΣΑΚ, με τη μη μαζική συμμετοχή τους στη συγκέντρωση.

ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ

● Ιδιαίτερη σημασία έχει η «νεκράνσταση» των «εργατικών συσπειρώσεων» κάτω από την καθοδήγηση του «Μαχητή» και της ομάδας του Γιαννόπουλου.

Μετά το «Κάραβελ» οι συσπειρώσεις είχαν πέσει σε αδράνεια. Με την δέυνση της πάλης ανάμεσα στο ψευτο-ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ «αναστήθηκαν» για να παίξουν το ρόλο της μαχητικής εμπροσθοφυλακής του σοσιαλφασισμού.

Συμπαράταχθηκαν με την «ταξική ΓΣΕΕ» της ΕΣΑΚ και με συνθήματα στους τοίχους όπως: «Βία στους απεργοσπαστές» προσπάθησαν να γίνουν πιο διασπαστές από τους διασπαστές!

● Στο πλευρό τους τα τροτσκοϊδή του πρώην «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ» που στήριξαν και αυτοί με φανατισμό τα σχέδια του ψευτο-ΚΚΕ.

Χωρίς καμιά, έστω και για τα μάτια, κριτική στην ΕΣΑΚ, υποστήριξαν και αυτοί την «ταξική ΓΣΕΕ» και έγιναν θλιβεροί απολογητές και ουρά του σοσιαλφασισμού και της ΕΔΕ.

Πραγματοποίησαν έτσι, αυτοί οι όψιμοι αντι-πασοκικοί, την «απόφαση» της Κ.Ε. τους για ενότητα με το «Κ-ΚΚΕ» ενάντια στο ΠΑΣΟΚ.

● Το ΚΚΕ μ-λ, παρά το ότι στην προκήρυξη του, διαχωριζόταν και έκανε κριτική στους «26» και την ΕΣΑΚ, στη συγκέντρωση υποτάχθηκε στο πρώην «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ» και δεν μπόρεσε να αντιπαρατεθεί έστω και λίγο στο ξεπούλημα και στο διασπασισμό των «26».

Συμπερασματικά, ολόκληρος ο οπορτουνισμός, παρά τις διαφοροποιήσεις του, πήγε πολιτικά με το ψευτο-ΚΚΕ, σ' αυτή την απεργία, στήριξε και στηρίζει τους «26» και προσπάθησε να δικαιολογήσει την ύπαρξή του στο «αριστερά» απόνερα του σοσιαλφασισμού.

Η ΟΑΚΚΕ κάλεσε τους εργαζόμενους να συμμετέχουν σ' αυτή την απεργία και να την μετατρέψουν σε καταγγελία των φασιστικών οικονομικών μέτρων της κυβέρνησης, αλλά και της διάσπασης και του αποπρο-

πάλης ενάντια στα μέτρα. Ακόμα οι «26» δεν μπόρεσαν να ανακοινώσουν απεργία στις 28 Νοέμβρη, τη μέρα που η ΑΔΕ-ΔΥ καλεί σε 24ωρη πανδημοσιούπαλληλική απεργία. Καί τέτοιο θα γάλαγε τη συγκεκριμένη... δοσολογία του απεργιακού αγώνα με το σταγονόμετρο. Αλλά το πιο σημαντικό είναι το σκεπτικό που οι «26» δεν καλούν σ' αυτή την απεργία. «Για να μη συνδέσει με τα γεγονότα τον Πολυτεχνείου και την αποσταθεροποίηση της Κυβέρνησης», λένε οι διαγραμμένοι της ΠΑΣΚΕ και η ΕΣΑΚ όπως πάντα, για χάρη της... Ενότητας συμφωνεί.

Για μια ακόμα φορά η ΕΣΑΚ βγάζει τους διαγραμμένους μπροστά, ενώ αυτή κρατάει πίστη. Βγάζει μάλιστα σε απεργία (πάντα 24ωρη) τους οικοδόμους για το ζήτημα της συλλο-

γή και θα σημαίνει την ολοκληρωτική διάσπαση της ΓΣΕΕ. Σε μια τέτοια κατάσταση το θέμα των συμβάσεων θα «ξεχαστεί» και ο αγώνας θα εκτονωθεί γύρω από το ποια είναι η «ταξική ΓΣΕΕ». Τα αντιστοίχα συνέδρια που θα ακολουθήσουν και οι γιορτές, θα δώσουν τον απαραίτητο χρόνο στην κλίκα του Παπανδρέου να μονιμοποιήσει στη συνείδηση των εργαζόμενων την αναγκαιότητα των μέτρων και να περυσίσει κλίκα αυτή σε νέες επιθέσεις. Παράλληλα τόσο με τη συνάντηση Τσοχατζόπουλου - Φίλιππράκη αλλά και με τις προτιμήσεις που έγιναν εκατέρωθεν στη δική για το διορισμό διοίκησης, φαίνεται μια προσπάθεια «ενότητας» την τελευταία στιγμή για να σωθεί η κατάσταση. Έχουμε ξαναγράψει πως η πάλη ανάμεσα στο ψευτο-ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ είναι πάλη για την ηγεμονία, μέσα στο ίδιο μπλοκ της νέας δεξιάς. Είτε η διάσπαση ολοκληρωθεί, είτε υπάρξει την τελευταία στιγμή «ενότητα» και οι δύο περιπτώσεις θα εκφράζουν αλλαγή στους συσχετισμούς στη ΓΣΕΕ υπέρ του ψευτο-ΚΚΕ, πάντα μέσα στα πλαίσια της στρατηγικής του ενότητας με το ΠΑΣΟΚ.

Αυτό εκφράζεται και στις προτάσεις:

● Η ΠΑΣΚΕ και ο Τσοχατζόπουλος προτείνουν διορισμό διοίκησης στη βάση των συσχετισμών του 22ου συνεδρίου. Δηλαδή δε θέλουν τους 7 διαγραμμένους, δεν θέλουν δηλαδή την πλειοψηφία στη ΓΣΕΕ να την έχει η ΕΣΑΚ μαζί με τους διαγραμμένους. Σαν αντίλαλο δίνουν αρκετές θέσεις στην ΕΣΑΚ στη νέα διοίκηση.

● Η ΕΣΑΚ προτείνει διεξαγωγή συνεδρίου από την ίδια διοίκηση, διαπραγματευόμενη ακόμη και το θέμα του προέδρου. Και αυτό γιατί σε μια τέτοια διοίκηση θα έχει την πλειοψηφία.

Όλα αυτά τα παζαρέματα γίνονται πίσω από τις πλάτες της εργατικής τάξης και αποδεικνύουν για μια ακόμη φορά τον αντεργατικό χαρακτήρα και των δύο ΓΣΕΕ, καθώς επίσης και το ξεπούλημα του αγώνα για την ανατροπή της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ

Εκεί όπου ο αποπροσανατολισμός, η ύπουλη ή τεχνητή δέυνση της αντίθεσης ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ δεν φτάνει για να επιδοθεί η ανάπτυξη του απεργιακού κινήματος, επιστρατεύεται η ανοιχτή απεργοσπαστική συνεργασία ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ. Εκεί σήμερα εκφράζεται η ενότητα τους και είναι στο πιο βαθύ ζήτημα. Η ενότητα αυτή έχει δύο πλευρές:

● Η μία είναι το ανοιχτό χτύπημα όταν ξεσπάσει ένας απεργιακός αγώνας στη βάση.

Για παράδειγμα η απεργία στην ΕΙΝΑΠ ΠΑΣΟΚ και ψευτο-ΚΚΕ ψήφισαν από κοινού ενάντια στην πρόταση για εβδομαδιαία απεργία και γνώρισαν την κατακραγία των γιορτών. Βέβαια το ψευτο-ΚΚΕ προσπάθησε να βγει πιο αριστερά από το ΠΑΣΟΚ προτείνοντας 48ωρη απεργία για να χτυπήσει τον αγώνα. Και η πρόταση αυτή όμως απορρίφτηκε.

Επίσης στην απεργία των TAXI, πάλι το ψευτο-ΚΚΕ ήταν σε κοινό μέτωπο με το ΠΑΣΟΚ, μέσα από τη γραμμή των στάσεων για το χτύπημα του απεργιακού αγώνα. Και εκεί όμως δεν μπόρεσε να περάσει την απεργοσπαστική του γραμμή, και ο αγώνας των ταξιτζήδων συνεχίζεται με νέα 48ωρη απεργία στις 28 και 29 Νοέμβρη. Δεν γνωρίζουμε κανένα απεργιακό α- που να μην ελέγχεται από το ψευτο-ΚΚΕ και που το κόμμα αυτό σε ενότητα με το ΠΑΣΟΚ να μην προσπάθησε να τον διαλύσει. Τα δύο παραπάνω παραδείγματα νομίζουμε πως είναι χαρακτηριστικά.

● Η άλλη είναι η καθήλωση του απεργιακού αγώνα στη βάση.

Από τη μέρα της εξαγγελίας των μέτρων και μέχρι σήμερα, δεν γνωρίζουμε ούτε μια απεργία στη βάση, που να προώθησε το ψευτο-ΚΚΕ για αυξήσεις. Σήμερα αν και η γνώση μας και η στατιστική μας δεν είναι ολοκληρωμένες στο ζήτημα αυτό, δεν γνωρίζουμε τουλάχιστον στην Αττική, ούτε μια απεργία που να έχει στόχο αύξηση. Υπάρχει η απεργία στην ΗΒΗ, που όμως δεν γίνεται για αύξηση, αλλά για να πάρουν οι εργαζόμενοι τις άδειές τους.

Να λοιπόν που κατόντησαν το εργατικό κίνημα και ιδιαίτερα το απεργιακό κίνημα του βιομηχανικού προλεταριάτου, η ΕΣΑΚ και η ΠΑΣΚΕ, είτε σαν μία, είτε σαν δύο ΓΣΕΕ. Εκεί εκφράζεται η βαθιά ενότητά τους. Στο τσάκισμα του απεργιακού αγώνα.

Μια τέτοια κατάσταση είναι πρωτοφανής για το κίνημα στη χώρα μας και έρχεται να τινάζει στον αέρα τις «παρπαρόλες» των οπορτουνιστών που σε κάθε μηνιαία 24ωρη απεργία του ψευτο-ΚΚΕ βλέπουν «δέυνση» του ταξικού μετώπου.

Κάτι τέτοιο δεν υπάρχει σήμερα. Αυτό που υπάρχει είναι δέυνση της οικονομικής κρίσης και αδυναμία της εργατικής τάξης να αντιδράσει, να αμυνθεί σ' αυτή την επίθεση. Γιατί τις έχουν φορέσει τις πιο βαριές αλυσίδες, τις αλυσίδες του σοσιαλφασισμού, τις αλυσίδες της «ενότητας» ΠΑΣΟΚ - ψευτο-ΚΚΕ, που μερικοί κρίκοι της είναι ο οπορτουνισμός και ο τροτσκοϊσμός κάθε απόχρωσης.

Είναι όμως τέτοια η ένταση της επίθεσης στο ψωμί των εργαζόμενων που θα ταραξεί τα νερά. Πίσω απ' αυτή την ηρωική κριβεται η θέληση. Και όσο πιο αργά ξεσπάσει τόσο πιο βίαια θάνα. Και σε ανώτερη ποιότητα με πιο ολοκληρωμένη γνώση, προοπτική και στόχο.

Η εργατική τάξη πρέπει σήμερα να εμποδίσει τη διάσπαση στα σωματεία της. Να γυρίσει την πλάτη στις ΓΣΕΕ όσες και αν είναι. Μέσα από τα σωματεία, στήνοντας την επαναστατική της συνδικαλιστική καθοδήγηση, να δώσει την πάλη για το ψωμί. Τα φασιστικά μέτρα του Παπανδρέου είναι αδύναμα, γιατί δεν μπορούν να υποστηριχθούν ούτε από ένα εργαζόμενο, παρά μόνο με τις ξεφολόγγες. Ο σοσιαλφασισμός είναι αδύναμος γιατί στηρίζεται στο ψέμμα και στη δημαγωγία και ο οπορτουνισμός πάσχει από αμάθεια, στείριότητα και πολιτική απατεωνιά.

Η πολιτική της πείνας και της εξαθλίωσης δεν πρέπει να περάσει!

Πήραμε και δημοσιεύουμε το παρακάτω ψήφισμα.

Εργατοπαλληλικό Σωματείο ΑΛΜΑ - Α.Ε. Μακρική (Τσαγκαράδων)

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η Γ.Σ. του εργατοπαλληλικού Σωματείου που σιγήθηκε σήμερα (2 Νοέμβρη 1985 και ώρα 3 μ.μ. πάνω στο πρόβλημα της κρίσης που δημιουργήθηκε τελευταία στην ηγεσία της ΓΣΕΕ αποφάσισε και δηλώνει τα παρακάτω: 1. Καταδικάζουμε την κυβέρνηση για τις αντιδημοκρατικές δικαστικές επεμβάσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα με σκοπό να επιφέρει διάσπαση για να περάσουν πιο εύκολα τα τελευταία αντεργατικά μέτρα, και επίσης για να υποτάξει απόλυτα την κορυφαία συνδικαλιστική οργάνωση της χώρας στις εντολές της.

2. Καταδικάζει την ομάδα Ραυτόπουλου σαν όργανο της κυβέρνησης που δρα σαν υπάλληλός της για να τινάζει την αγανάχτησή της εργατικής τάξης απέναντι στην επίθεση που δέχεται το βιοτικό της επίπεδο.

Δηλώνουμε ότι η λεγόμενη «Αγωνιστική πλειοψηφία σήμερα στη ΓΣΕΕ, δεν παρέχει καμιά εγγύηση για σοβαρό και ανποχώρητο αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση και την αντεργατική πολιτική της.

Προωθεί μοναχά κινητοποιήσεις εκτόνωσης της εργατικής αγανάχτησης. Αυτό είναι ήδη ολοκάθαρο μια και στην κορυφαία πανεργατική πανελλαδική απεργία που έχει προγραμματιστεί για 14 Νοέμβρη 1985 με κεντρικό σύνθημα, έχει το: «ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΙΛΟΛΑΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ», εκλιπαρώντας έτσι την κυβέρνηση και αφηρόντας πεδίο συνεργασίας μαζί της παρά τον μέχρι τώρα βιο και πολιτικό της κυβέρνησης απέναντι στην εργατική τάξη.

Η Γ.Σ. του εργατοπαλληλικού Σωματείου:

Αθήνα 12.11.1985

Ο Πρόεδρος

Δ. Αλεξανδρής

Η Γενική Γραμματέας

Νομική Αγγελική

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

σανατολισμού των αγώνων, δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στη διαφύλαξη της συνδικαλιστικής ενότητας στους χώρους δουλειάς.

Ταυτόχρονα η οργάνωσή μας δεν συμμετείχε στη συγκέντρωση στη ΓΣΕΕ, εκφράζοντας, στη σημερινή φάση και κάτω από το δοσμένο συσχετισμό των δυνάμεων, μ' αυτό τον τρόπο την αντίθεσή τους στους διασπαστές της ΕΣΑΚ.

ΟΙ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Συνεχίζοντας την... «αγωνιστική» τους ταξική οι «26» της ΓΣΕΕ, μια 24ωρη τον μήνα, ετοιμάζονται για νέα απεργία στο πρώτο 10ήμερο του Δεκεμβρίου.

Και η απεργία αυτή στο βαθμό μάλιστα που θα υπάρχει διορισμένη διοίκηση της ΓΣΕΕ, θα έχει τον ίδιο χαρακτήρα με την προηγούμενη. Είναι χαρακτηριστικό, πως το διάστημα από τις 14 Νοέμβρη μέχρι σήμερα, τίποτα δεν γίνεται στο μέτωπο της

γικής τους σύμβασης. Εδώ πρέπει να πούμε πως η συλλογική σύμβαση για τους οικοδόμους δεν έχει και μεγάλη σημασία, μιας και τα μεροκάματα των οικοδόμων ξεπερνούν τα αντίστοιχα των συμβάσεων.

Το πρόβλημα όμως της υπογραφής των συλλογικών συμβάσεων, των κλαδικών αλλά και της Γενικής Συλλογικής Σύμβασης αποχτά σ' αυτή τη φάση τεράστια σημασία. Και αυτό γιατί μέσα απ' αυτές τις συμβάσεις θα κριθεί το ζήτημα της κατάρτησης ή όχι αιχμήσεων, το σπάσιμο ή όχι του νόμου που απαγορεύει τις αιχμήσεις.

Σε αυτό το ζήτημα, τόσο οι «26» όσο και οι ομοσπονδίες δεν έχουν κάνει τίποτα. Δεν έχουν αρχίσει ακόμα οι ζυμώσεις για τα αιτήματα των νέων συμβάσεων, ενώ σε αρκετούς κλάδους δεν έχουν ακόμα, μέσα από τα γρανάζια της διαπραγμάτευσης, υπογραφτεί οι συμβάσεις για το 1985.

Από την άλλη μεριά η Κυβέρνηση προχωράει στο διορισμό διοίκησης στη ΓΣΕΕ. Μια τέτοια ανοιχτή κρατική παρέμβαση, είναι δυνατόν να γίνει στο τέλος του μήνα με αρχές Δεκεμ-

ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ψευτοΚΚΕ ΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ

Ήρθε το πλήρωμα του χρόνου. Η διάσπαση της ΓΣΕΕ σημάδεψε και μια ενότητα. Αυτή όλων των ομοιοτατών κάθε απόχρωσης μεταξύ τους και όλων μαζί σε συγχροία, κάτω απ' τη μπαγκέτα του «Κ-Κεζ».

Όλοι οι ομοιοτατές, από τους πιο ανοιχτούς μέχρι τους πιο ντροπαλούς και μ' επιμέλεια κρυφούς τσοτσικιστές, νόμισαν ότι τα όνειρα τους δικαιώθηκαν. Όλοι αυτοί που θεωρούσαν το «Κ-Κεζ».

Η ΓΣΕΕ φαίνεται σήμερα διασπασμένη. Τι ποιότητας όμως είναι αυτή η διάσπαση; Είναι μεταξύ μιας επαναστατικής και μιας αντεπαναστατικής εργατοπατεριστικής πτέρυγας; Είναι όμως μεταξύ μιας λαθμενής και μιας αντεργατικής πλευράς της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος; Αυτό είναι το ερώτημα. Η μέχρι πρότινος ενωμένη στην κορυφή ΓΣΕΕ ήταν βαθιά κι αμετάκλητα διασπασμένη από την εργατική τάξη και την πάλη της. Η σημερινή διασπασμένη ηγεσία της ΓΣΕΕ ήταν και είναι ενωμένη ενάντια στην εργατική τάξη. Και κανείς δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει ότι όσο ο Ραφτόπουλος τοιλάχιζον, άλλο τόσο κι ο Κωστόπουλος έχει χυπήσει το εργατικό κίνημα, έχει αποδείξει το κυβερνητικό συνδικαλισμό. Μήπως η ηγεσία της σημερινής «ταξικής» ΓΣΕΕ δεν ήταν και πάλι πλειοψηφία την εποχή που περνούσε το άρθρο 4; Και ποια ήταν τότε η αντίστασή της; Μήπως οι μεμονωμένες και αναμικτές κινητοποιήσεις ορισμένων ομοιοτατών; Ποια σιγκρήσι μπορεί να γίνει με τις σημερινές πανελλαδικές πανεργατικές απεργίες;

Η σημερινή διάσπαση, η εξιμμένη πάλη στη ΓΣΕΕ δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο από την προσπάθεια ηγεμονίας της κλίμας Παπανδρόπου από τη μια και του «Κ-Κεζ» από την άλλη, πάνω στο εργατικό κίνημα και η χρησιμοποίηση του ειδικά από το «Κ-Κεζ» σαν μοχλό ανατροπής ευρύτερων πολιτικών ολισθημάτων. Αυτή είναι η αλήθεια κι όποιος δεν την βλέπει κινδυνεύει να ενισχύσει έναν εχθρό σε βάρος κάποιου άλλου, κινδυνεύει να γίνει αντικείμενο σύγκρουσης χρησιμοποίησης. Βέβαια η τελευταία διαπίστωση ισχύει για κάποιο τίμιο αγωνιστή, όχι όμως και για τους ομοιοτατές μας. Όχι γιατί δεν ενισχύουν το «Κ-Κεζ», αλλά γιατί η γραμμή τους συνειδητά τους σπρώχνει σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Η διαφοροποίηση των ομοιοτατών σ' αυτό το σημείο από το «Κ-Κεζ» δεν βρίσκεται στο να καταγγείλουν και τα δύο τμήματα της ΓΣΕΕ, δε βρίσκεται στην προσπάθεια αξιοποίησης της λαϊκής αγανάκτησης ενάντια στα κυβερνητικά μέτρα, της προώθησης του εργατικού κινήματος για την ανάπτυξη της συνειδησίας και του επιδόματος της εργατικής τάξης, δεν βρίσκεται στη προβολή μιας άλλης γραμμής, μιας άλλης προοπτικής, αλλά στη μαχητικότερη εφαρμογή της γραμμής του «Κ-Κεζ». Κοιτάξτε τον «Κ-Κεζ», όχι για τη γραμμή αλλά για τη λειψή αγωνιστικότητα και την εφαρμογή της. Η αντίληψη αυτή πηγάει από το ότι θεωρούν το ψευτοκομμουνιστικό αυτό κόμμα κύρια σαν ρεβιζιονιστικό κι όχι σαν πραχτορικό σοσιαλιστικό κόμμα.

Η αντίληψη αυτή διαπερνάει και καθορίζει σε σημαντικό βαθμό τη ψευδογνωμία όλων των ομοιοτατικών ομάδων και ιδιαίτερα των αυτοαποκαλούμενων μαρξιστικών-λενινιστικών. Στα πλαίσια αιτούται κείμενοι θα σταθούμε περισσότερο στις απόψεις του «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ», γιατί και θέλει να παρουσιαστεί σαν το κατεχόμενη πολιτικό τμήμα των ομοιοτατών αλλά και γιατί με πρόσφατη ανακοίνωση της Κ.Ε. του επιχειρεί να τοποθετηθεί στο σύνολο της σημερινής πολιτικής κατάσταση.

Στην εφημερίδα τους που φέρνει τον ψευδογνωμοτικό τίτλο «Ενότητα των κομμουνιστών» στις 2 του Νοεμβρίου και σε άρθρο για τις εξελίξεις στη ΓΣΕΕ γράφουν: «Γίνεται σαφές ότι το φορτίο που θέλησε να σηκώσει ο ρεβιζιονισμός και

κύρια ή και αποκλειστικά σαν ρεφορμιστικό κόμμα, όλοι αυτοί που το κριτικάριζαν σαν όχι αγωνιστικό, όλοι αυτοί που η ουσία της πολιτικής τους ήταν να το καλούν να βγει μαχητικά στους δρόμους, νόμισαν ότι επιτέλους εισακούστηκαν.

Το «Κ-Κεζ» έκανε το πρώτο μεγάλο βήμα. Κάλεσε σε γενική απεργία κι όλοι έτρεξαν να συμπαραταχθούν.

στην εποχή της κρίσης, στην διαρκή της ύφεσης οι μικρές και ασταθείς επιχειρήσεις χάνονται, ενώ οι μεγάλες τραπεζές «σιμμετρίζουν» στην εξαγορά τους σε φτηνή τιμή ή στις επικραδίες «εξυγιάνσεις» και «αναδιοργανώσεις».

Μετά την ανακοίνωση των οικονομικών μέτρων από την κυβέρνηση Παπανδρόπου όλα τα παπαγαλάκια με μια φωνή και σε ήχο πλάγιου επανέλαβαν τις διαπιστώσεις του «Κ-Κεζ» για εκπόρευση των μέτρων από τη Δύση, την Αμερική, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την ΕΟΚ.

ΕΚΚΕ ΜΑΚΚΕ

ΚΑΤΩ Η ΑΝΤΙΛΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Κάτω το αντιδραστικό μέτωπο κυβέρνησης - ολιγαρχίας - ιμπεριαλισμού

ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΛΑΪΚΟ ΓΙΑ ΨΩΜΙ - ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Μια υποδειγματική σφίδα του... ΚΚΕ ε!

Είναι αλήθεια ότι η πτώση του εργατικού μεροκάματου και του μισθού αυξάνει τα κέρδη των κεφάλαιου. Αυτό όμως ώστε φθάνει το να μη διαπιστώνεται στα χέρια ποιανού βρίσκεται ο κύριος τομέας της οικονομίας και να κάνεις μια πολιτική το λιγότερο λαθεμένη. Κι ενώ το λάθος από άγνοια μπορεί να δικαιολογηθεί, οι ομοιοτατές μας δεν μπορούν να προσφαστούν ούτε αυτό.

Σήμερα στην Ελλάδα ο μεγαλύτερος τομέας της οικονομίας ελέγχεται από το κράτος, επομένως ο κύριος σφαιλιζόμενος από τα οικονομικά μέτρα δεν μπορεί παρά να είναι ο κρατικοοικονομικός τομέας.

Σύμφωνα με στοιχεία του 1982 οι 7 από τις 10 μεγαλύτερες βιομηχανικές επιχειρήσεις ελέγχονται από το κράτος. Ενώ σ' ένα σύνολο κεφαλαίων των 50 πρώτων εταιρειών ύψους 530 δισ. τα 285, δηλαδή πάνω από το 50% είναι υποκρατικό έλεγχο. Πέρα από τον βιομηχανικό τομέα άλλοι 500 χιλιάδες εργαζόμενοι, δημόσιοι υπάλληλοι ή υπάλληλοι σε οργανισμούς που εποπτεύει το δημόσιο, θα δούν τον κόπο τους να ληστέυονται ακόμα περισσότερο από το κράτος.

Μιλάνο οι ομοιοτατές για κρίση. Ποιές είναι όμως οι συνθήκες της στην οικονομία. Ο Λένιν στον «Ιμπεριαλισμό» έγραφε: «Αν στη διάρκεια της βιομηχανικής ανόδου είναι τεράστια τα κέρδη οι

χρημαστικού κεφαλαίου, στη διάρκεια της ύφεσης οι μικρές και ασταθείς επιχειρήσεις χάνονται, ενώ οι μεγάλες τραπεζές «σιμμετρίζουν» στην εξαγορά τους σε φτηνή τιμή ή στις επικραδίες «εξυγιάνσεις» και «αναδιοργανώσεις».

Το μέγεθος αυτής της συνειδησίας ερμηνεύεται από την ιδιόμορφη καπιταλιστική ανάπτυξη της χώρας, όπου ποτέ δεν έγινε μέσα απ' την εσωτερική αγορά αυτή η γιγαντιαία συσσωρευση κεφαλαίων, που παρατηρήθηκε στην Δ. Ευρώπη και τις ΗΠΑ. μ' άμεσο αποτέλεσμα τη δημιουργία μονοπολίων. Οι τραπεζές με τη συγκέντρωση και τη διαχείριση των ξέ-

πιστρέφει στον ιδιωτικό τομέα. Στη βάση ποιανών δεδομένων κατάληξαν σ' αυτή την άποψη; Ασφαλώς δεν στηρίχτηκαν ποθενά. Αντίθετα, η πραγματικότητα τραβάει το δικό της δρόμο κι αφήνει τους ομοιοτατές να γκρινιάζουν και να καμώνονται τους ψυχραιμούς γιατί τάχα μου βλέπουν πολύ μακριά.

Η πραγματικότητα λέει ότι μια ακόμα από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες κρατικοποιήθηκε μόλις λίγους μήνες πριν. Τα ευρισκόμενα στη 10η θέση «Ελληνική Ναυπηγία» πέρασαν στα χέρια του κράτους.

Ας δοίμε όμως τη θέση των αυτών γι' αυτές τις εξελίξεις. Ο Παπαλεξόπουλος (πρόεδρος του ΣΕΒ) σε συνέντευξη του έλεγε: «Υπήρξαν εζ' άλλοι και κυβερνητικές αποφάσεις σε διάφορα επίπεδα και με διαφορετικούς στόχους, οι οποίες όμως συνολικά έδωσαν την εντύπωση ότι επιχειρείται περαιτέρω συρρίκνωση του ιδιωτικού τομέα και μεταφορά επιχειρήσεων στο δημόσιο τομέα. Τέτοιον είδος ανησυχίας δημιουργήθηκαν από τη χρηματοδοτική πολιτική και τη πολιτική τιμών, οι οποίες καθιστούν επιχειρήσεις προβληματικές. Και στη συνέχεια οι επιχειρήσεις αυτές —μέσω της υπαγωγής τους στο νόμο περί προβληματικών και αφού απομακρυνθεί η παλιά του διοίκηση καταλήγουν στο δημόσιο τμήμα».

Οι ψυχραιμοί ομοιοτατές μπορεί τώρα να πουν. Σίμωνοι, αυτά συμβαίνουν σήμερα για να επιστραφούν οι επιχειρήσεις εξυγιανμένες αέριο. Τον Μάρτη του '84 ο τότε υπουργός Εθνικής Οικονομίας Δ. Δημοσθενόπουλος με συνέντευξη του ξεκαθάριζε και ουσιαστικά απέκλειε και αυτό το ενδεχόμενο. Έλεγε τότε: «Μετά την επίτευξη της εξυγιάνσης ο ίδιος ο επιχειρηματίας, αν το επιθυμεί, μπορεί ν' αγοράσει στη νέα τιμή τη μετοχή και να επανακτήσει τον έλεγχο της επιχείρησης».

Εί αυτό κι αν είναι κοροϊδία. Ασοδ δεν είχε τ' αναγκαία κεφάλαια για να κρατήσει την επιχείρηση ενώ ήδη κατείχε το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών, πως θα μπορούσε να αγοράσει αυτές τις ίδιες μετοχές στη νέα και μεγαλύτερη τιμή τους; Και γιατί να δείξει μια τέτοια εμπιστοσύνη; Άλλωστε το «όχι εξαγοράς»...

Το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί παρά να προχωρήσει αυτόν ακριβώς το δρόμο. Θέλει την οικονομία ελεγχόμενη από το κράτος και το τελευταίο απόλυτα δικό του. Σ' αυτό το στοχο θα χρησιμοποιήσει και το δάνειο που πήρε μόλις λίγες μέρες πριν από την ΕΟΚ, όπως έκανε και μ' όλα τα προηγούμενα. Κι ως μη βιώσιμους οι ομοιοτατές μας με το γνωστό ανεγκέφαλο δογματισμό τους, να θριαμβολογήσουν ισχυρίζομενοι ότι αποδεικνύεται η ολόκληρη η οικονομική εξάρτηση της χώρας απ' τη Δύση. Γιατί θα βρέθουν στη δυσάρεστη θέση να αιτιολογήσουν το πώς η καταρριωμένη στις διετικές τραπεζές Πολωνία είναι δέσμη του σοσιαλισμισμού, το πώς η Ρωσία αν και κατέχει μια από τις πρώτες θέσεις στον κατάλογο των φειλετρίων χωρών, κάθε άλλο παρά εξαρτημένη είναι. Αυτά τα δισεκατομμύρια δολάρια στα χέρια του Α. Παπανδρόπου γίνονται ένα ακόμα όπλο για τη σταθεροποίηση και προώθηση της πολιτικής του.

Η «ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ»

Στην πρόσφατη απόφαση της «Κ.Ε.» του «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ» γράφουν: «Η 3ση έρχεται να επιβεβαιώσει με τον πιο αδιάσειστο τρόπο τις πολιτικές εκτιμήσεις του και γενικότερα τη γραμμή του».

Για όποιον έχει παρακολουθήσει από κοντά το κατακλιζόμενο αυτής της ομάδας, είναι αδύνατο να μην πιστευθεί την ανάγκη να γελήσει, απάντη παραπάνω διαπίστωση. Για ποιές πολιτικές εκτιμήσεις αναφέρονται; Μήπως για την σύγκρουση επανεκλογική του Καραμανλή η για

την συνέντευξη ανάμεσα στην Ν. Δ. και το ΠΑΣΟΚ ή μήπως για την αγορά του αιώνα; Αλλά το πιο σημαντικό είναι το τίναγμα στον αέρα της πάλης ποτέ «Κομμουνιστικής Αριστεράς». Τι έγινε η περιβόητη γραμμή της «ενότητας των μ-λ-Τίποτα! Και δεν ασπάζονται την παραμικρή ανάγκη να δώσουν εξήγηση γι' αυτό το ζήτημα, που για χάρη τους, διέσπασαν την οργάνωσή τους ποδοπάτησαν αρχές, βούτηξαν μέχρι τον λαιμό στον ομοιοτατισμό. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Με τον ίδιο πολιτικό σάλπιγγαγκισμό επιχειρούν τώρα το νέο τους, «μεγάλο κόλπο».

Και αυτό λέγεται διαγραμμαμένο του ψευτο - ΚΚΕ. Για να πετύχει το νέο κόλπο θα έπρεπε η ομάδα αυτή να βουτήξει ακόμα πιο βαθιά, μέχρι και την τελευταία τρίχα της κεφαλής της στο βούρκο. Και αυτό κάνει στην τελευταία απόφαση.

α. Ποιθενά δεν αναφέρεται η εξάρτηση της χώρας από τον ιμπεριαλισμό και τα εθνικά ζητήματα, κάτι ασυνήθιστο για τους «φαντατικούς» αντιιμπεριαλιστές μας.

Και αυτό για να κρυφτεί ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός, που είναι ένα από τα βασικά ζητήματα που η ομάδα αυτή πρέπει να απορρίψει για να «φάει» —κατά την προσωπική της έκφραση— τους διαγραμμαμένους του ψευτο - ΚΚΕ. Καλύτερα να μην μιλάμε καθόλου για ιμπεριαλισμό παρά να μιλάμε για υπεργιάνσεις και Ρωσία, είναι η λογική τους.

β. Αλλάζουν με μιας τη γραμμή του «ιδρυτικού συνδέσμου» που παρά τον ομοιοτατισμό, έβαζε το ψευτοΚΚΕ στο μπλοκ των κύριων αντιδραστικών δυνάμεων, με την θέση για κύριο εχθρό το ΠΑΣΟΚ. Γράφουν: «Πολιτικά το μέτωπο αυτό και γενικότερα οι αγώνες των εργαζομένων πρέπει να στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, να είναι δηλαδή, αντικυβερνητικό».

Και αυτό δεν το κάνουν, γιατί εμφανικά αυτοί που μέχρι χθές χαρακτηρίζαν το ΠΑΣΟΚ σαν ενδιάμεση πολιτική δύναμη, πείστηκαν από την κυβέρνηση στην Ελλάδα. Παίρνουν αυτή τη θέση για να σταματήσουν το χτύπημα στο ψευτο - ΚΚΕ, ιδιαίτερα σαν πραχτορικό του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Ποιθενά σ' ούλακρο το κείμενο δεν μπαίνει το καθήκον της πάλης ενάντια στο ψευτο - ΚΚΕ, και αυτό για να προσαρμόσουν τις θέσεις τους στις διαθέσεις των διαγραμμαμένων.

Και μέσα στα πλαίσια αυτά, δεν μπορούν όμως να ξεφύγουν από τον φιλοσοσιαλισμό τους. Χτυπάν το ΠΑΣΟΚ σαν σοσιαλδημοκρατία. Σαν την πολιτική δύναμη που κάνει μέτωπο με την ολιγαρχία και τα μονοπώλια και που τα καλούν μέσα από το σύνθημα «Κάτω το μέτωπο Κιβέρνησης - Ολιγαρχίας» να το σπάσει. Ακόμα γράφουν: «Τα μέρα που εξέγγειλο το ΠΑΣΟΚ, χωρίς να διαφέρουν σε τίποτα ουσιαστικά από το προεκλογικό πρόγραμμα της Ν.Δ. δεν θα είχαν καμμία πιθανότητα να περάσουν από μια κυβέρνηση της Ν.Δ. Ο έλεγχος και η χειραγώγηση μεγάλων τμημάτων του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, καθώς επίσης και η γενικότερη επιρροή που ασκεί το ΠΑΣΟΚ σε ευρύτερες δημοκρατικές και αριστερές μάζες, καθιστούν ακριβώς το ρόλο του κόμματος αντικατάστατο για την μονοπολική υστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό».

Το ΠΑΣΟΚ δηλαδή είναι το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, ο κρηματοβραχιστής του εργατικού κινήματος, σε αντίθεση με τον καθαρό εκπρόσωπο των μονοπωλίων της Ν.Δ.

γ) Συμπερασματικά, μ' αυτή την απόφαση, η ομάδα αυτή πέρασε ανοιχτά πολιτικά στην υπηρεσία του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Ποιθενά, σε κανένα σημείο της απόφασης δεν μπορεί να διακρίνεται διαφορά από την γραμμή του ψευτοΚΚΕ, της ΣΑΚΕ και της ΕΑΕ. Όλοι αυτοί ενώνονται στο σύνθημα: «Κά-

12η επέτειος του Πολυτεχνείου ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

Αν και το ζήτημα της διαδήλωσης του λαού στη 12η επέτειο του Πολυτεχνείου, έγινε δευτερεύον ύστερα από τη δολοφονία του 15χρονου νεαρού και τις συμπλοκές που ακολούθησαν, για μας παραμένει ένα σημαντικό ζήτημα η δράση και η παρέμβαση της οργάνωσής μας τις τρεις αυτές μέρες. Και αυτό όχι μόνο γιατί η ΟΑΚΚΕ εμφανίστηκε για πρώτη φορά σ' αυτή την επέτειο, αλλά και γιατί είχε σαν αποτέλεσμα η πολιτική γραμμή και η ιδεολογία μας να έρθει σε επαφή με χιλιάδες λαού που πέρασαν αυτές τις μέρες από τους γύρω χώρους του Πολυτεχνείου.

Ακόμα περισσότερο γιατί το σκέλος της πολιτικής μας γραμμής, που αναφέρεται στον Παπαντρείκο Φασισμό, είναι η πιο κραυγαλέα περίπτωση στη σημερινή περίοδο, της αντιπαράθεσής μας με τη πολιτική του ολπορτουρισμού και του ρεβιζιονισμού. Όλα πάνω σ' αυτό το ζήτημα παίζονται. Γιατί τα δύο αυτά, βαθειά εχθρικά προς την εργατική τάξη ρεύματα, έχουν καλύψει πίσω από το ψέμα και τη

Στο τραπέζι που στήσαμε στο Πολυτεχνείο με τις εφημερίδες, την ιδιότητα μας διακήρυξε τις προκλήσεις μας για τα φασιστικά μέτρα του Παπαντρίου, το ταμπλό με τις απόψεις μας για το εργατικό κίνημα για την εξέγερση του Πολυτεχνείου και τη στάση των κομμάτων εκείνη την περίοδο, για τη σημερινή πολιτική κατάσταση μέσω της αφίσας μας, είχαμε την ευκαιρία μιας μεγάλης επαφής με τον κόσμο που μας πλησίασε και μίλησε μαζί μας. Η έμφαση που δώσαμε σ' αυτό το διάλογο ώστε αυτός να δώσει μια ζωντανά στην επαφή, ήταν και μια έκφραση της αντίθεσής μας στο κλίμα της απλής περιέργειας που και μόνιμη, λόγω της καλλικρονομένης από τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, απολιτικής, αλλά και του κάθε χρόνο, μικροπάζαρου βιβλίων περιοδικών, αφισών, σημάτων, λουλουδιών κ.λπ. Μπορούμε έτσι να πούμε πως αποτελέσαμε ένα ζωντανό πόλο συσπείρωσης και συζητήσεων με αριστερούς ανθρώπους που έκφρασαν το ενδιαφέρον τους για την οργάνωση και τις θέσεις μας.

Η ιδιότητα μας διακήρυξε τραβήξε περισσότερο την προσοχή αυτών των ανθρώπων για το ιδεολογικό μας σήμα, λόγω δηλ. της απεικόνισής σ' α την των καθοδηγητών του παγκόσμιου προλεταριάτου Μαρξ, Έγκελς, Λένιν, Στάλιν, Μάο Τσετόνγκ. Στις περιπτώσεις που μας ζητήθηκαν οι διαφορές με

τις άλλες οργανώσεις του κινήματος, υπογραμμίσαμε το ζήτημα της υπερασπίσής του Μάο - Τσετόνγκ, σαν μεγάλοι προλεταριοί ηγέτη αλλά και σαν καθοδηγητικής σκέψης, από την λάσπη και την προδοσία του ολπορτουρισμού του λεγόμενου ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, της ΚΙΝΗΣΗΣ και του ΚΚΕ (μ-λ). Σ' αυτό βρήκαμε την υποστήριξη και από παλιά μέλη του κινήματος, είτε από ΟΜΑΕ είτε από ΕΚΚΕ οι οποίοι πέρασαν εκείνες τις μέρες από αυτούς τους χώρους, στη καρτερίσση, όπως μας είπαν, της επανεξέτασής των απόψεων του κινήματος.

Επισημάνουμε ακόμα μέσα σε νεοζαίους, μια στάση υπερασπίσής και μελέτης του Λενινισμού και της αναγκαιότητας του κομμουνιστικού κόμματος σαν η πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης, ενώ έκφρασαν και την υποστήριξή τους στα ζητήματα της θεωρίας περί κρατικού καπιταλισμού, αντιθέσεις στους κόλπους της αστικής τάξης, παληοΚΚΕ κ.λπ.

Πιστεύουμε πως αυτά τα στοιχεία είναι τρανταχτή απόδειξη του ζήτου ενδιαφέροντος των αριστερών και μεριδών λαού ότι παρόλο που η προλεταριακή ιδεολογία έχει χτυπηθεί σήμερα από την αστική και ρεβιζιονιστική ιδεολογία, ο λαός μας βλέποντας και τα αδιέξοδα της αστικής ρεβιζιονιστικής πολιτικής στρέφεται και αναζητά τους πραγματικούς κομμουνιστές και την ορ-

διαστρέβλωση, το απαισία πρόσωπο αυτής της κλίκας. Και μόνο αυτό αν παίρναμε υπόψη μας, εκ των πραγμάτων θα κρινόταν απόλυτα αναγκαία η παρουσία μας.

Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Στόχος μας ήταν η παρέμβασή μας σαν μια οργάνωση με ολοκληρωμένα ιδεολογικό - πολιτικά χαρακτηριστικά και η προβολή της φυσιογνωμίας μας που, πέρα από τη δοκιμασία της στην πράξη μέσα από την επαφή με το λαό, είχε και το χαρακτηριστήρα της ανοιχτής ιδεολογικής αντιπαράθεσής με τα διάφορα ιδεολογικά ολπορτουριστικά, τροτσκιστικά, φιλοπασοκικά και φιλοκουκουξέδικα ρεύματα μέσα στο κίνημα, σε μια εποχή που στο πολιτικό κίνημα της εργατικής τάξης έχει επικρατήσει σε μεγάλο βαθμό ο ρεβιζιονισμός και ο ολπορτουρισμός.

Έτσι εκτιμώντας την κατάσταση, η οργάνωσή μας από μέρες πριν κινητοποιήθηκε δραστήρια για την όσο το δυνατόν καλύτερη παρουσία μας.

γανόμενη πρωτοπορία του. Πάνω σ' αυτό πολλοί αριστεροί - αντιρεβιζιονιστές επιδοκίμασαν ακόμα και το όνομα της οργάνωσής μας, δείχνοντας παράλληλα την πίστη και την αφοσίωση τους στο παλιό ΚΚΕ.

Όμως αυτό που θεωρούμε σοβαρή επιτυχία της οργάνωσής μας, ήταν ότι οι πολιτικές μας θέσεις στα εσωτερικά ζητήματα κίνημα να μην φάραμα αυτού του αριστερού κόσμου, ο οποίος είδε ότι σήμερα έχει ξεπεράσει στην ανάλυση τις θεωρίες του ρεβιζιονισμού του ολπορτουρισμού και του τροτσκισμού και μιλεί ανοιχτά για κίνδυνο φασισμού από τον Παπαντρίου. Και είναι αυτό ακριβώς το αριστερό ρεύμα που εκφράστηκε στα «πληγδάκια» της Στοιβάρας, που μας κάνει να θεωρούμε δικαιωμένη την παρεμβάση μας και την πολιτική μας γραμμή. Η άποψη αυτών των ανθρώπων μας έδειξε ότι, ανεξάρτητα από τον αριθμό τους, η γνώση της φύσης του Παπαντρίου υπάρχει σε ευρύτερα στρώματα λαού, ο οποίος δεν ξεχνάει σήμερα από τα κληρίσματα αυτής της σοσιαλφασιστικής κλίκας της αστικής τάξης. Επιβεβαίωσε την υπόθεση που είχαμε πάρει, πριν λίγους μήνες, να ξεκινάμε με τον ολπορτουρισμό και σημερινό (πολύ τροτσκιστικό) φιλοΚΚΕξέδικό του «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ». Τονίζουμε δυναμικά την αποφυγή μας να τραβήξουμε μπροστά τη γραμμή και την οργάνωσή μας να καταγγείλωμε πιο σθεναρά μέσα στο λαό την πολιτική αυτής της κυβέρνησης και να τον φωτίσουμε στα ζητήματα των εχθρών και των φίλων, στα ζητήματα της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Στη διαδήλωση το απόγευμα της 17 Νοέμβρη η ΟΑΚΚΕ πραγματοποίησε προσυγκέντρωση στα Προπύλαια. Η προσπάθειά μας τις προηγούμενες μέρες να κινητοποιήσουμε αγωνιστές και επαναστατές συντρόφους - απίρκες της ΟΑΚΚΕ, είχε θετικό αποτέλεσμα. Απέφευξε ένα σημαντικό αριθμό νέων αγωνιστών, εργατών και νεολαίων που η παρουσία τους, κάτω από τα πανό της οργάνωσής μας και η θερμή συμμετοχή τους στη διαδήλωση των συντρόφων, απέδειξε τη θετική αντανακλάση της γραμμής και της φυσιογνωμίας μας. Έτσι η οργάνωσή μας πέτυχε ένα μαχητικό επαναστατικό μπλόκο, σωματώ οργάνωμένο, που με συνθήματα κατεύθυνε προς το κέντρο σωμα της πορείας. Οι δυνάμεις μας έκαναν μια μικρή στάση στην πλατεία Κανεργίου. Οι γροθίες των συντρόφων σηκώθηκαν ψηλά για να ακουστούν τα συνθήματα: «ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - δεύτερο αντάρτικο - Πολυτεχνείο».

«Της εργατιάς το κόμμα να χτίσουμε ξανά, ζήτω το παλιό μεγάλο ΚΚΕ», και «Μαρξισμός - Λενινισμός - Σκέψη Μάο Τσε Τούνγκ».

Στην πορεία η ΟΑΚΚΕ, παρά τις καθυστερήσεις και τα μικροπεισιόδια που δημιουργήθηκαν, κράτησε ζωντανές και μαχητικές τις δυνάμεις της ώστε μαζί με τα συνθήματα της να έχει μια ενοική απήχηση στο λαό που παρακολουθούσε από τα πεδύσματα. Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσαν τα συνθήματα που υπαγόγραφε πριν, καθώς και αυτά που αναφέρονταν στην πολιτική της κλίκας Παπαντρίου. Τα συνθήματα αυτά ήταν: «Η κλίκα Παπαντρίου φέρνει φασισμό, πείνα, ανεργία, απεργασιασμό», «Φύγατε, φύγατε Παπατζή - κάτω τα χέρια απ' το ψωμί», «Λουλέτα, δουλέτα για όλο το λαό - το χαρτί της κλάδικης είναι φασισμός».

Το μπλόκ φώναζε συνθήματα για την εθνική ανεξαρτησία και τον σοσιαλισμό, ενάντια στις υπερένομες, ενάντια στην κρατική παρέμβαση και τον απεργασιασμό. Τα κριτικότερα ήταν: «Αμερικάνοι - Ρόσοι, κάτω τα χέρια απ' την Ελλάδα», «Έξω το ΝΑΤΟ και οι Αμερικανοί», «ούτε ΝΑΤΟ ούτε Βαρσοβία - εθνική ανεξαρτησία», «όχι στον Ρήγγο, κάτω εκβίασμός - ο λαός δε θέλει τους Αμερικανούς», «ειρήνη και ψωμί - Ελλάδα ανεξάρτητη σοσιαλιστική», «Η ΓΣΕΕ δεν ήταν ούτε είναι εργατική - μεσ' στα σοματικά παλέμτε για ψωμί».

Η ΟΑΚΚΕ εκέλειε την πορεία της στην αμερικάνικη προσπάθεια φωνάζοντας συνεχώς τα συνθήματα της πάλης για το κόμμα και την καθοδηγητική ιδεολογία, γεγονός που προέβλεπε τα χειροκροτήματα ανθρώπων, μέσα από το λαό που μας παρακολουθούσε. Εντύπωση προκάλεσαν αυτά τα συνθήματα στην κινεζιστική βάση των «Κ-Κε», που ούνηκε από το ότι, ενώ κάθε χρόνο προσπαθούσαν με φωνές να προβοκάρουν τις «εξοικονομολογικές» οργάνωσεις, αυτή τη φορά δεν μπόρεσαν να αρθρώσουν λέξη, παρά σ' η το σύνθημα του κόμμα χτίπτε με ακ βάθρος το κόμμα τους.

Κλείνοντας αυτό το άρθρο μας, θέλουμε να καταγγείλωμε την προβοκατορική στάση των εφημερίδων που «δεν είναι, ούτε ακουσαν» την ΟΑΚΚΕ παρ' ότι ανασφύριζε όλες τις οργάνωσες που πήραν μέρος στην επέτειο και διαδήλωση του Πολυτεχνείου. Αν αυτό αποδειχθεί με τον αποκλεισμό μας από την πληροσχηση του λαού, εννοούμε ατσάλωμα της θέλησής της οργάνωσής μας να ακουστεί πιο δυνατά η φωνή της ΟΑΚΚΕ. Κανένας και τίποτα δεν μπορεί να αποδοθεί την οργάνωσή και την πάλη των κομμουνιστών.

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΤΗ

Αυτή την αλήθεια προσπαθεί να πλου να κρυψει η ηγεσία του νεο - ΚΚΕ. Αυτή προσπαθεί να πείσει το λαό ότι η νύχτα της 18 Νοέμβρη επιτάχθηκε από κάποιους σκοτεινούς κύκλους για να προβοκάρει το εργατικό κίνημα.

Ποιο είναι το εργατικό κίνημα; ποιο αυτή εννοεί και ποι μια της εκπαίδει όλους ο ολπορτουρισμός ο ανθρωπισμός και ο τροτσκισμός; Είναι η ΓΣΕΕ των Κωστόπουλων. Δηλαδή το ψέμα - ΚΚΕ. Είναι αυτές οι ανόητες, έξω από την συνείδηση της εργατικής τάξης, που παρακαμπών τη ζύμωση και τάξη των σοματιών. 24 ώρες απλήγες εκτόνωσης. Αυτό είναι μια σκέτη απάτη. Αυτές δεν τις φοβάται ο Παπαντρίου σαν άρνηση της οικονομικής του πολιτικής. Κάθε άλλο. Τον σέβονται και τον εξασφαλίζουν από το ξεπέταγμα ενός πραγματικού τάξικου κινήματος που τα πιο προσηνόμενα σοματάρια της βάσης του εργατικού και υπαλλήλικου κινήματος.

Τις φοβάται τις 24 ώρες μόνο από την άποψη της ηγεμονίας μέσα στην πολιτική ζωή, που θέλει να αποκτήσει το ψέμα - ΚΚΕ, δηλαδή η Μόσχα, τις φοβάται από την άποψη του εκβιασμού που το σκελετο ψέμα - ΚΚΕ για ταχύτερη και δίχως αντιστάσεις επίταξη στην πολιτική της ΕΣΣΑ.

Το ψέμα - ΚΚΕ γι' αυτό δεν στρέφει ανοιχτά τα πόδια στον Παπαντρίου, γιατί αυτός είναι ο ανήρωτος που ακολουθεί με συνέπεια τη φιλο - ρώσικη γραμμή, στην εξωτερική πολιτική. Δεν είναι τίχαιο ότι την στιγμή της εκκένωσης της νέας οικονομικής πολιτικής και ενώ «θρόνονταν» το προκροτήρι του σοσιαλμεταρτισμού στην Ελλάδα ενάντια σ' αυτήν, οι προϊστάμενοι του βρήκαμε το ΤΑΣ να εκθειάζουν την πολιτική του Α. Παπαντρίου, που ο ελληνικός λαός σθένη υποστήριξε.

Τονίζουμε ο ίδιος ο Γκορμπατσώφ βρήκε να συγχαρεί την προποβούλα του «δ» αυτή τη συνάπτα παγκόσμια προσφορά του Παπαντρίου στα στρατηγικά σχέδια της ΕΣΣΑ. Οι σκοτεινοί κύκλοι που είναι το αντί - Κ-ΚΕ διόμο Γιαννόπουλος - Κουτσούφης φώναζε Ο Παπαντρίου τους χρειάζονται για να τραβήξουν ο πρώτος τον υπεργουπιστισμό κι ο δεύτερος την γιγνώση της πολιτικής καταστολής, ενώ ταυτόχρονα, υφρότερα, ανόητα, θα πεταχτούν στην μπάντα σε επιρμένους λερονκομίες. Τους φώναζε για να φέρουν σε πέρας τις βροβοδοποιείες.

Έτσι λοιπόν το ψέμα - ΚΚΕ βρήκαμε κερδοσήμε λέγοντας. Όλα αυτά γίνονται για να χτίπτε εμά. Αλλά αυτό οι αποκρίτες πλανώται στη σκακα τους όταν σκέπτονται πως τους ενάντια σ' αυτούς που «κινδυνολογούν» που μιλούν για «αποστειρωποίηση» κ.λπ.

Εδώ μιλάει στη μέση η συγκόλληση της παπαντρείκης κλίκας. Το ψέμα - ΚΚΕ θέλει να βλέπουμε στα γεγονότα της 18 Νοέμβρη κάποια ταχτική συγκροση. Είναι η παχρωμένη ώλωση να συμπροσφύριται έτσι για δύο λόγους.

Αν πει ότι ο Παπαντρίου είναι πόλος σοσιαλισμού καταστολής την στρατηγική της φιλο - ρώσικης ανότητας μαζί του. Τη σημαντική εκείνη που δίνει πάλη με τον Παπαντρίου μόνο σ' ένα ζήτημα στο μπλόκο του ψέμα - ΚΚΕ μέσα στο κράτος της νέας δεξιάς. Αν της είναι η ουσία του αιτήματος του «εθνικοκρατισμού» αυτός είναι ο λόγος που ο «Ριζοσπάστης» σαν πρώτη απία του απεισοδίου βάσει την έλλειψη του εθνικοκρατισμού.

Οι σκοτεινοί κύκλοι δεν μπορεί να είναι άλλο από την παπαντρείκη κλίκα, που έλεγχε απ' ευθείας και τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ και τους νεοδεξιούς τραμπούκους. Αν κάναμε σήμερα τον πολιτικό απολογισμό αυτής της συγκροσης θα διαπιστώσαμε ότι το ψέμα - ΚΚΕ είναι ο πρώτος κερδοσήμες. Όλοι υποτιμούνται ότι ο Παπαντρίου είναι μέσα στην προβοκατορία, αλλά, ιδιαίτερα ο αριστερός κόσμος, δεν διακρίνει τον βρώμικο ρόλο του ψέμα - ΚΚΕ. Τη σπέκουλα του στο θάνατο του 15 χρονού και στη «ρητιμοποίηση» της κατάληψης, τη προσπάθεια του να εξοραίσει τη συνδικαλιστική του φράση στη Γ.Σ.Ε.Ε. μέσα από τα γεγονότα.

Ο Παπαντρίου κατάφερε σε σημαντικό βαθμό να πείσει τη δολοφονία μέσα στην προβοκατορία, όμως είναι πιο ένοπος και επιρροβός - μάρτυρας ενός πλαταίου δημοκρατικού κι αριστερού κόσμου. Όμως αυτό, που σήμερα τον ενδιαφέρει περισσότερο είναι να παλώσει τον καταστολικό του μηχανισμό, να διαμορφώσει ιδεολογικά μια φασιστική βάση και να προετοιμάσει σε εφύρητη κλίμακα τους όρους μιας μελλοντικής πελώριας προβοκατορίας.

Η Ν.Δ. μιλάει ανοιχτά για παπαντρείκη επίθεση στην προβοκατορία. Όμως δεν είναι σε θέση σ' αποδείξει ούτε και να υποδείξει τίποτα, γιατί αυτή είναι υποχρεωμένη από την τακτική της φύση να σταθεί στο πλευρό της κρατικής καταστολής, δίπλα στα ΜΑΤ και να ζητήσει το κεφάλι των αναρχικών επί «πινάκι». Είναι με λίγα λόγια υποχρεωμένη να ακολουθήσει τα μονοπάτια του δικού της φασισμού. Αυτό κάνει τη θέση της σήμερα αντιφατική και ταλαντομένη και από αυτή την άποψη έχει δεχτεί σοβαρό πολιτικό χτύπημα. Παρ' όλα αυτά διατηρεί το κέρδος του εκφοβισμού της μικροαστικής τάξης, που σήμερα βλέπει σ' αυτό το κόμμα την έκφρασή της.

Σ' ότι αφορά το αριστερό κίνημα αυτό βρίσκεται στο χέρι του πιο μεγάλου πολιτικού τυχοδιωχτισμού. Οι ηγέτες της κατάληψης, οδήγησαν ένα κόσμο σε μια ταχίδα, στο κέντρο μιας προβοκατορίας.

Στο τέλος του απαιτηθήκαν αιτήματα και αλήθεια από το ψέμα - ΚΚΕ και τον ίδιο τον Ριζοσπάστη. Έθνος, Νέα, ταπεινήσαν στα μάτια του λαού με τον αναρχισμό του Εργαρίσιου και οδήγηθηκαν σε μια περίσση πολιτική ήττα.

Αυτοί οι κύριοι σήμερα δίνουν στο ψέμα - ΚΚΕ τη δυνατότητα να ευσανείζεται μπροστά στην εργατική τάξη σαν δήθεν σοβαρό κόμμα και να κατηγορεί σαν προβοκατορία όποιον κομμουνιστή, όποιον επαναστατή τολμήσει να το ξεσκεπάσει.

Η ΟΑΚΚΕ στάθηκε από την αρχή έξω από τις προβοκατορικές συγκροσεις και από τις εξελίξεις, που σηματοδεχθηκαν από αυτές, ενώ άρνηται παρακολουθούσε τα γεγονότα. Αυτό ήταν κι ο λόγος, που δε συμμετείχε στην πορεία της Τριτης. Ο αστικός, σοσιαλφασιστικός και ρεβιζιονιστικός τύπος και γενικότερα η αντιδραστική, καθοδηγητική να προβοκάρουν τους πραγματικούς κομμουνιστές και να πνίξουν στα σπέρματα του ένα πραγματικό συνειδητό και πρωτοπόρο κομμάτι του εργατικού κινήματος.

Το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα, καθώς αντιμετωπίζει τέτοιους εχθρούς έχει από δω και μπρος σαν απαραίτητο όρο της ύπαρξής του να αντισταθεί πρώτα και κύρια στην πολιτική προβοκατορία. Πρέπει πρώτα και κύρια να προφυλάχτει και να επιβιώσει από αυτή την δοκιμασία. Ζούμε κρισιολογικά σε μια εποχή όπου η προβοκατορία εξελίσσεται σε μαζικό πολιτικό εργαλείο της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Η εργατική τάξη πρέπει να διαχωρίζεται τον εαυτό της απόλυτα, ολοκληρωτικά από τον αναρχισμό, τον αβιοθητισμό και κάθε μαρξική πολιτικό τυχοδιωχισμό. Άλλος όρομος δεν υπάρχει.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΕΙΔΩΛΟ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

αντίθετα σε μια στιγμή, που ο αρχηγός του στρατού και της ΚΥΠ γίνεται ένα αφερέγγυο πρόσωπο για εκατοντάδες χιλιάδες πασοκζήδες ο Λαλιώτης υφώνεται πάνω από κάθε δεξιά στροφή, ποταπότητα μικρότητα, φθορά εξουσίας, οίηση. Γίνεται ο απόλυτος αιθεροβάμωνας, ο τέλειος αριστερός, ο ασυμβίβαστος, ο Ροβεσπιέρος του ΠΑΣΟΚ και φωνάζει: Ζήτω ο Ανδρέας Παπαντρίου, Ζήτω Αντώνι: «ο πραγματικός δάσκαλος και σύντροφός με τον οποίο είμαι ταυτισμένος» και εκθειάζει την στρατηγική του γραμμή. Έτσι δίπλα στον πραγματικό Παπαντρίου, καλλιγραφείται ένα μικρό αριστερό είδωλο, για να κοσμήσει σαν Άγια εικόνα το γραφείο του Αρχηγού. Ο Λαλιώτης γίνεται το κοριτσάκι της αφίσας. Άρα αυτό είναι το βάθος του αρχηγού. Αυτή είναι η πραγματική του μορφή. Δεν είναι ο αντιπαθέστερος άνθρωπος για τους εργατές, ο Γιαννόπουλος ή εκείνος ο βάρβαρος προκλητικός αρχηγός της αστυνομίας ο Κουτσούφης. Είναι φανερό: μ' αυτούς ο νεαρός «επαναστάτης» ήρθε σε σύγκρουση. Αποδειγμένα ήρθε σε ρήξη με τους βάρβαρους. Αυτοί τον φάγανε. Αυτοί φάγανε το παιδί, που ήθελε πραγματικό σοσιαλισμό, που κατάπιε το άρθρο 4, τα οικονομικά μέτρα και τις βάσεις, τους ύμνους του αρχηγού στο Γαρουζέλακι, τα ΜΕΑ και κάθε μικρή και μεγάλη προβοκατορία.

Όταν λοιπόν αυτοί οι δυο αντιπαθητικοί θάχουν φουσκώσει από το μίσος του λαού, που σαν τον κεραυνό θα ρουφάνε για να μη βλαφτεί ο Αρχηγός και η κλίκα του προς μεγάλη χαρά του ψέμα - ΚΚΕ που τον εναντιώνονται, τότε θα διαρραγούν και θα πεταχτούν από αυτόν με μια απλή κίνηση. Τότε θάρθει η ώρα να τσακιστεί κάθε «αστική ιδέα», κάθε «ολπορτουρισμός», κάθε υπονομευτής του παπαντρείκου φιλορώσικου κανταφισμού στην Ελλάδα. Κάθε εχθρός του έθνους.

Τότε το κοριτσάκι θα κατεβεί από την εικόνα κι ο ανέπαφος, αταλάκωτος Λαλιώτης δίπλα στον αρχηγό θα καθοδηγήσει τη μεγάλη επαναστατική πορεία.

Αυτό είναι το όνειρο... Όμως Παπαντρίου είναι πια αργά. Αυτός ο λαός δεν κοροιδεύεται εύκολα. Όλοι πια νιώθουν ότι κάτι «σάπιο συμβαίνει στο Βασίλειο». Υπάρχει καιρός για βία, αλλά όχι για απάτη.

Φίλοι Αναγνώστες,
Ενισχύστε οικονομικά την ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
Η εφημερίδα μας στηρίζεται αποκλειστικά στις εισφορές των μελών και των φίλων της ΟΑΚΚΕ. Γιαυτό ζητάμε την ενίσχυσή σας.
Για επιταγές, στείλτε στη διεύθυνση:
Διονύση Βόγλη
Βαλαωρίτου 1 Παλιά Κοκκινιά - Πειραιάς

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ «Κ»ΚΕ εσωτερικού ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΥ

Η έναρξη των εργασιών, για το Δ' συνέδριο του «ΚΚΕε.σ.» είναι μια πραγματικότητα. Στην τελευταία Κεντρική επιτροπή κατέβηκαν οι θέσεις γύρω από τον τίτλο και κατ' επέκταση γύρω από τη φυσιογνωμία του κόμματος. Όπως είναι γνωστό, τα πρώτα κείμενα για το Δ' συνέδριο έχουν δημοσιευθεί πριν από αρκετούς μήνες περίπου, αλλά επειδή προέκυψαν σοβαρά προβλήματα και συγχρόνως ανακοινώθηκαν οι τελευταίες βουλευτικές εκλογές, μετατέθηκε η προεδρική διαδικασία.

Από μια πρώτη μελέτη των δύο κειμένων εργασίας, που κατέθεσε η Επιτροπή θέσεων, αλλά και από τις τοποθετήσεις των μελών της Κεντρικής Επιτροπής βγαίνουν τα παρακάτω συμπεράσματα:

Ο ΕΥΡΩΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΣ ΣΕ ΜΕΓΑΛΗ ΚΡΙΣΗ

Πρώτα - πρώτα γίνεται σαφές από όλες ανεξαιρέτως τις τοποθετήσεις, ότι έχουν προκύψει αδιέξοδα στη δεκαεπτάχρονη πορεία αυτού του κόμματος, που έχουν τα κάνουν με το γενικότερο ιδεολογικοπολιτικό του στίγμα.

Γι' αυτό ακριβώς το λόγο πρέπει να κρινοίμε τη σημερινή κατάσταση του «ΚΚΕε.σ.», από διόπλαρξή.

Η μια έχει να κάνει με την συγκεκριμένη κατάσταση του Ευρω-Κομμουνισμού, όπως αυτή παρουσιάζεται στις χώρες που ήταν το κέντρο του δηλαδή Ιταλία, Γαλλία και Ισπανία και η άλλη έχει να κάνει με την αντικειμενική αναπόφευκτη, που έχει αυτή η ιδεολογία να αναπτυχθεί στην Ελλάδα.

Ποια είναι όμως η προέλευση του ευρωρεβιζιονισμού; Πώς ιστορικά διαμορφώθηκε; Είναι σαφές, ότι ο ευρωρεβιζιονισμός είναι η συνέχεια της σοσιαλδημοκρατίας και δημιουργήθηκε, από την πάντοτε νώθηση των κομμάτων της γ' διεθνούς στη Δ. Ευρώπη. Η κοινωνική βάση των κομμάτων αυτών είναι η εργατική αριστοκρατία.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι στις χώρες όπου υπήρχε αναπτυγμένη σοσιαλδημοκρατία δεν είχε περιθώρια ο ευρωρεβιζιονισμός, π.χ. Γερμανία, Αγγλία κ.λπ. και γι' αυτό δεν υπήρξε η παρανοική ανάπτυξη αυτού του ρεύματος.

Αυτό το ιδεολογικοπολιτικό ρεύμα σήμερα περνάει κρίση, όπως κρίση περνάει ολόκληρη η σοσιαλδημοκρατία. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι: Τα στελέχη του «ΚΚΕε.σ.» διαπιστώνουν στις εισηγήσεις τους ότι έχουν ιδεολογικά και πολιτικά αδιέξοδα που σφιστά τα προσδιορίζουν στο γενικότερο ευρωρεβιζιονιστικό χώρο. Είναι χαρακτηριστικό ένα απόσπασμα, από την ομιλία του γραμματέα της Νοτιάς των Ν. Βούτση: «Είναι γενικότερα, ότι έχουμε φθάσει πια σ' ένα σημείο το οποίο αντανακλά και προσδιορίζει μια μονιμότερη και γενικευμένη αμφισβήτηση, για τη δυνατότητα μας να διεκδικήσουμε πειστικά ένα πρωταγωνιστικό ρόλο μέσα στην Αριστερά και στις πολιτικές εξελίξεις του κόσμου μας. Και βέβαια δεν είναι ανεξάρτητη αυτή η κατάσταση... με τους αντίστοιχους προβληματισμούς, που έχουν αναγκάσει την Ευρωπαϊκή Αριστερά τα τελευταία χρόνια. Προβληματισμοί, που αναπτύσσονται γοργά, πάνω στο έδαφος της γενικότερης αδυναμίας για μια πειστική ενωτική αριστερή πρόταση διεξόδου από την κρίση».

Με αφορμή αυτές τις διαπιστώσεις, πρέπει να ανατρέξουμε και μεις στον Ευρωπαϊκό χώρο και να δούμε τις αιτίες της μεγάλης κρίσης που περνάει ο λεγόμενος Ευρω-Κομμουνισμός.

Το ρεύμα αυτό, που όπως εξήγησαμε προηγουμένως προήλθε, από την μετατροπή των πρώην κομμουνιστικών κομμάτων της γ' διεθνούς σε ρεβιζιονιστικά, πρέπει συγχρόνως να διαπιστώσουμε, ότι συνδέθηκε με τις ιμπεριαλιστικές τάξεις και ολοκλήρωσε την φυσιογνωμία του, στα τέλη της δεκαετίας του '60, πάνω στην αντίθεση με τη μετεξέλιξη του Σοβιετικού ρεβιζιονισμού σε σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Στη φάση της εξέλιξης αυτής του Χρυστοφωφικού ρεβιζιονισμού σε Μπρεζνιεφικό σοσιαλϊμπεριαλισμό, οι Ρώσοι υπαίτησαν από τα αδερφικά τους κόμματα να μετεξελιγθούν και αυτά σε σοσιαλϊμπε-

ριστικά πραχτορεία, που θα έχουν σα μοναδικό σκοπό την εξλιπηρήση των συμφερόντων της νέας αστικής Ρωσικής ηγεσίας.

Τα παραπάνω κόμματα, όχι γιατί είχαν χάσει τον αντιδραστικό τους χαρακτήρα, αλλά γιατί ένα μεγάλο μέρος από τις ηγεσίες τους και πιο συγκεκριμένα η πολιτική τους γραμμή εξυπηρέτουσε τις αστικές τάξεις των χωρών τους αρνήθηκαν να μετατραπούν σε Ρωσικά πραχτορεία, δεν έπαψαν όμως να συνδέονται με διάφορους τρόπους με τη γενέτειρά τους, τη Ρωσία των νέων τσάρων.

Σε πρώτη φάση, συνολολογισμένη και της αδυναμίας του μ.λ. κινήματος, τα κόμματα του λεγόμενου Ευρω-Κομμουνισμού απόκτησαν μια αίσλη, που οφειλόταν από τη μια στο κλίμα της διεθνούς ύφεσης και από την άλλη, στην περίοδο της οικονομικής ανάκαμψης της Ευρώπης.

Πιο συγκεκριμένα, ο ευρωρεβιζιονισμός στο μ.λ. επίπεδο πρότεινε μεταρρυθμίσεις σοσιαλδημοκρατικού περιεχομένου, στο διεθνές διαμόρφωσε τις προτάσεις για ύφεση, ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις και προσέφερε τις επιδιώξεις της Ρωσικής υπερδύναμης για ανάπτυξη των σχέσεων με τις αναπτύσσόμενες χώρες της Ευρώπης, στα ζητήματα των εξοπλισμών και της οικονομικής συνεργασίας μιας και οι μ.λ. Ρώσοι ρεβιζιονιστές ήθελαν να Ευρωπαϊκά κεφάλαια και εμπόρευμα να δε Ειρωπαιοί κεπιταλιστές αντιρριένονται την οικονομική και εμπορική αγορά των πρώην σοσιαλιστικών χωρών.

Όμως η ίδια η αντικειμενική πραγματικότητα, ανέτρεψε τις επιδιώξεις του ρεβιζιονισμού. Πρώτα - πρώτα, κρίση του κεπιταλισμού ιδιαίτερα στην Ευρώπη ιδιαίτερα σειράς ιμπεριαλιστικής χαραξή επέδραξε, ότι όλα τα μεταρρυθμιστικά για ξεπέρασμα της κρίσης με σοσιαλδημοκρατικά ρεσορμιστικά μοντέλα, δεν οδηγούσαν ποτέ στην καλύτερα, οσοδήποτε ακόμη μεγαλύτερη κρίση. Έτσι όλες τους οι θεωρίες, για δημοκρατικό δρόμο για αυτοδιαχείριση (συν)διαχείριση της κρίσης, για κυβερνήσεις της λεγόμενης Αριστεράς, όχι μόνο δεν έφεραν πιο κοντά το σοσιαλισμό, αλλά υποστήριξε να πούμε, ότι έφεραν στο προσκήνιο κυβερνήσεις νεοφιλελεύθερες της λεγόμενης δεξιάς. Αλλά και οι αναλύσεις τους στα διεθνή ζητήματα έδειξαν τη γωνία τους και την κοινή μητρική τους προέλευση. Την ύφεση την διαδέχθηκε ο ανταγωνισμός, την ερήνη την έχουν διαδέχεται με μωρα σινγκερτοι πόλεμοι πάνω από την Ευρώπη, τις ειρηνικές επιδιώξεις των διαφόρων έχουν διαδέχεται οι τοπικοί πόλεμοι, σε αρκετά σημεία της γης και όλα αυτά γιατί η Πατρίδα της Ειρήνης (Ρωσία) υποδείχθηκε η κύρια πηγή των Παγκόσμιου Πόλεμου, η απαλή της Ευρώπης από στρατιωτική άποψη. Εδώ πρέπει να προσθέσουμε, ότι όσο πιο πολύ δυναμώνει η Ρωσική στρατιωτική απύλη στην Ευρώπη, όσο και περισσότερο οι αστικές τάξεις των Ευρωπαϊκών χωρών απαιτούν, από τα λεγόμενα ευρωκομμουνιστικά κόμματα, να διαχωρισθούν από τη Ρωσική πολιτική, αλλά από την άλλη όσο και περισσότερο η σημερινή ηγεσία του Κλαμίνου, προσπαθεί να φέρει κοντά τις τα παραπάνω κόμματα. Στη βάση αυτών των προβλημάτων βλέπουμε, να σφικτώνεται το Γαλλικό και να ταλανίζεται, το πιο ισχυρό ευρωρεβιζιονιστικό κόμμα, το Ιταλικό.

Τη μεγαλύτερη βέβαια κρίση περνάει εδώ και μερικά χρόνια το Ισπανικό και αυτό δεν είναι τυχαίο.

Το κόμμα αυτό, αν και είχε μια μεγάλη ιστορία από την Ισπανική επανάσταση 1936, που το έκανε να διατηρήσει τη σύνδεσή του με λαϊκές μάζες όσο κυβερνούσε ο νικητής της αντεπαναστατικής φασίστας Φράνκο. Εν τούτοις τα τελευταία χρόνια παραδέρνει έχοντας γίνει τρία κόμματα και συγχρόνως έχει απομονωθεί από τις λαϊκές προσβάσεις του. Βέβαια αυτό δεν είναι τυχαίο, ούτε η βασική αιτία αυτής της κατάστασης οφείλεται κύρια σ' εξωτερικούς παράγοντες (Ρωσία).

Η βασική αιτία είναι η αναπαύση κοινωνικής βάσης μιας και η Ισπανία όπως και η Ελλάδα δεν είναι ιμπεριαλιστικές, ούτε αναπτύσσόμενες κεπιταλιστικές χώρες, άρα στερούνται εργατικής αριστοκρατίας.

Ο ΕΥΡΩΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δεν σταθήκαμε χωρίς ουσία στο Ισπανικό παράδειγμα, αλλά το κάναμε αυτό για να δείξουμε, ότι η επιδίωξη του «ΚΚΕε.σ.» για να στεριώσει και να αναπτυχθεί στη χώρα μας είναι σωστή.

νοι της αστικής τάξης, που σήμερα κυριαρχεί και εκκράζει ο Παπανδρόπου, προς τη Ρωσική υπερδύναμη.

Μια και το «ΚΚΕε.σ.» είναι υποταγμένο στην αστική τάξη, είναι αναγκασμένο να ακολουθεί τόσο για ιστορικούς, όσο και για συγκεκριμένους λόγους, την κίνηση αυτή του κρατικοοργανιστικού κεφάλαιου. Αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος, είναι η όλο και μεγαλύτερη ανάπτυξη της ρωσικής φράξιας (Κύρκος) και η όλο και μεγαλύτερη σφικτόνωση της φιλελεύθερης Ειρωπαικής σοσιαλδημοκρατίας (Μπανιάς).

Αρα όσο προχωράει ο καιρός, τόσο πιο δύσκολος μέρας θα περριέμουν αυτό το κόμμα μιας και θα οξύνεται η αντίθεση ανάμεσα σ' αυτές τις δύο τάξεις, αλλά όπως τονίσουμε παραπάνω, δεν είναι αυτό γεγονός η βασική αιτία της στασιμότητας αλλά και της συρρίκνωσης.

Μήπως όμως η προσπάθεια που κάνει η μια ή η άλλη πλευρά, σταματήσουν από τον καθέσσο; Για να δούμε τι συγκεκριμένα προτιμούν.

Αιτή ποι σήμερα κυριαρχεί, τόσο μέσα από την «Αιγή» όσο και γιατί διαφέρει τις πολιτικές «προσποικότητες», είναι η γραμμή του

υπάρχει στη βάση αυτού του κόμματος.

Η άλλη άποψη (Μπανιάς), που την υποστηρίζει ο άλλοτε γραμματέας, Δρακόπουλος και η νεολαία Ρ. Φ. υποθέτουν την «αναβάθμιση» του «ΚΚΕε.σ.» στις σημερινές τάχα συνθήκες.

Πιο συγκεκριμένα δηλαδή, αυτή τη τάση θέλει να παραμείνει ο τίτλος του Κόμματος ως έχει, ή με κάποια αλλαγή «αναγραμματισμό» και να ακολουθήσει αυτό το κόμμα μια πιο ανεξάρτητη από τη Μόσχα πολιτική, μια φιλελεύθερη που θα σέρνει τη χώρα μας στην αγκαλιά της ΕΟΚ.

Από αυτή τη σκοπιά, οι αναβαθμιστές υποστηρίζουν ότι πρέπει να οξύνει η πάλη απέναντι στο ΠΑΣΟΚ και πιο συγκεκριμένα στην ηγετική κλίκα Παπανδρόου, που φτάνουν σε ορισμένες τοποθετήσεις να τον χαρακτηρίζουν Καντάρι. Να μην ανοίξουν ύποπτες γέφυρες με το ΚΚΚεξ, και δίνουν σ' ένα βαθμό, έναν αγώνα για την υπεράσπιση αστικών δημοκρατικών κατακτήσεων.

Όπως είναι φανερό, αυτή η πάλη γραμμών που γίνεται μέσα στο «ΚΚΕε.σ.», θα οξύνει και σε συνδυασμό με τα γενικότερα ιδεολογικά και πολιτικά προβλήματα, που

αντιμετωπίζουν, είναι σίγουρο ότι, ούτε αναβάθιση θα πετύχουν, ούτε μετεξέλιξη όπως την ονειρεύονται.

Βέβαια το κόμμα αυτό, μέσα από τις κάλπικες και ομορτουνιστικές θεωρίες του πλοοραλισμού κατόρθωσε να συσπειρώσει τα τελευταία χρόνια μερικούς αγωνιστές, που ήλωσαν από την κρίση του μ.λ. κινήματος. Πρέπει όμως να πούμε ότι την πιο μεγάλη ευθύνη σ' αυτή την κατεπύθνηση, την φέρνουν οι ηγετικές ομορτουνιστικές ομάδες των λεγόμενων μ.λ. οργανώσεων, που δεν έδωσαν καμία πάλη εδώ και χρόνια με τον ευρωρεβιζιονισμό.

Με αυτό μας το άρθρο κάνουμε τα πρώτα βήματα για την πολεμική πάλη που πρέπει να δώσουμε, στο επίπεδο των ιδεών.

Όσο θα προχωράει το Δ' συνέδριο η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ θα δώσει και αυτή τη δικιά της συνεισφορά για να ξεμλοκαρισθεί το δημοκρατικό και αριστερο κομμάτι της βάσης του ευρωρεβιζιονισμού, από τη μια και από την άλλη τάση.

Δηλώνουμε πάντως, ότι η πιο επικίνδυνη παραμένει η τάση του δημοαγωγού Κύρκου, αλλά δεν πρέπει στο όνομα του αντισοσιαλϊμπεριαλισμού και του αντισοσιαλϊμπεριαλισμού, να γίνουμε ούρα της ευρωπαικής σοσιαλδημοκρατίας.

Φλωρακός...Και αιδούσα στον Κύρκο στο όπιτι του λαού

Πρώτα - πρώτα, γιατί δεν υπάρχει κοινωνική βάση, η αυτο αλλοστε η σοσιαλδημοκρατία στην Ελλάδα αλλά και σ' όλες τις χώρες του κόσμου, δεν αποτελέσει παράγοντα του πολιτικού εξελίξου.

Δεύτερο, γιατί η οικονομική, αλλά και η γενικότερη πολιτική κατάσταση στη χώρα μας και στην περιοχή δεν δίνουν δυνατότητες σε σοσιαλδημοκρατικά μιντεροσώμα.

Τρίτο, γιατί ιδιαίτερα στη χώρα μας υπάρχει ένας άγριος ανταγωνισμός των δύο υπερδυνάμεων που εκκράζεται, τόσο μέσα στην αστική τάξη, όσο και στο λαό και δεν δίνει περιθώρια σιναίνεσης.

Τέτατο γιατί σ' αντίθεση με τα περισσότερα και ισχυρότερα ευρωρεβιζιονιστικά κόμματα, που κωλύσαν τη σινοχη τους ή την παράσταν πλειοψηφία των στελεχών και μελών τους, την περίοδο που η Ρωσία έκανε την κίνηση, για να δημοσιοογήσει σοσιαλφασιστικά πραχτορεία (εξέλιξη της δεκαετίας του '60 και στη δεκαετία του '70) στην Ελλάδα το «ΚΚΕε.σ.» έμεινε μειοψηφία.

Ετσι όλα αυτά τα χρόνια δεχεται τις πιέσεις από το τα ισχυρότερο ΚΚΚεξ, που έχουν σαν αποτέλεσμα την όλο και μεγαλύτερη ανάπτυξη γκαγκρεπτικής φράξιας μέσα στις γραμμές του.

Πέμπτο και αρκετά σημαντικό, είναι η κίνηση του κομματικού εκτι-

Κύρκου. Για να γίνει πιο προσκήνιο είναι χαρακτηριστικό, ότι έκανε διαφοράς εντρύγκες και πραξικοπήματα που ταυρίζουν στην σοσιαλφασιστική γκαγκρεπτική φασιστογνώμη και πολιτική που εκκράζει αυτή η τάση και προσοποποίηση στο δημωαγωγό ιμπεριό της.

Η άποψη αυτή ζητεί μετεξέλιξη του «ΚΚΕε.σ.», δηλαδή πιο συγκεκριμένα, α) Να αλλάξει το κόμμα από τον τίτλο, ή πιο ωμα να μην υπάρχει το χαρακτηριστικό «κομμουνιστικό» μιας και αυτό αποτελεί χρόνια σπάτηση του Φλωράκη, β) Να γίνει ένας οσρέας, της αριστεράς «Αριστεράς» για να αγκαλιάσει ανεξάρτητος αριστεροί, που έχουν αντίθεση στο Ρωσικό ιμπεριαλισμό και να τους οδηγήσει στην αγκαλιά της Μόσχας, μέσα από τη συνεργασία του νέου ρεύμα με το ΚΚΚεξ.

γ) Να ισχυροποιήσει την πίστη προς το ΠΑΣΟΚ (για όλο και πιο πολύ προχόρημα της ηγετικής κλίκας Παπανδρόου στο σοσιαλϊμπεριαλισμό, μέσα από τη βίτρινα της ανωτερίας των δημοκρατικών δυνάμεων (Νέα Δεξιά).

δ) Να περιορίσει και να εκμηδυνώσει το ρόλο, τόσο του αλλοι πόλου (Μπανιάς), που έχει αντίθεση στο σοσιαλϊμπεριαλισμό και στο σοσιαλφασισμό, όσο και να κτ απάνω και ανιστερότερο, του

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΒΕΡΑΝΤΖΕΡΟΥ 55 ΟΜΟΝΟΙΑ

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
Εξάμηνη συνδρομή εσωτερικού 350 δρχ.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 700 δρχ.
Ετήσια συνδρομή εξωτερικού 6 εολ.
Διεύθυνση αποστολής: Βοήλης Διονύσης - Βεραντζέρου 55
Αθήνα - τηλ. 4928007

ΚΑΤΡΑΚΥΛΛΑ ΠΡΟΣ ψευτοΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

το μετωπο κυβέρνησης - ολιγαρχίας - και αρνούνται να αποκαλιφούν τον πραγματικό μάτρο χαρακτήρα της κλίκας του Παπανδρόου. Τον ρόλο του, δηλαδή σαν εκπροσώπου, του πιο μαύρου κεφάλαιου στη Ελλάδα, του κρατικοοργανιστικού.

δ) Μόλις το ψευτο - ΚΚΕ σήκωσε την μαγκάτα της φιλορωσικής οργήστρας στην πάλη για ηγεμονία μέσα στο μπλοκ της νέας δεξιάς, όλα τα βιολιά έπαιζαν. Και πρώτο βιολι η ομάδα του «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ» κάτω από την καθοδήγηση της σκληρής τροτσκιτικής Φράξιας, μέσα σ' αυτό. Και να το βρώμικο «τραγοέδι» τους:

«Από την ένταση και τη διάρκεια της λαϊκής αντίστασης και πάλης θα καθορισθεί τελικά αν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα αντέξει στα χτυπήματα του λαϊκού κινήματος και θα επιβάλλει την αντιδραστική της πολιτική ή κάτω από το βάρος αυτών των χτυπημάτων και κάτω από το βάρος της χρεωκοπημένης οικονομίας θα πείσει η κυβέρνηση και μ' ανοίξει ο δρόμος για νέες πολιτικές εξελίξεις». Στην κυβέρνηση Παπαν-

δρόου - Φλωρακή κάτω από την ομπρέλα του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Εκτός βέβαια και αν η ομάδα, αυτή είναι έτοιμη για την ... εξουσία!!!

Να ζυτούν η «νέα πορεία», βοιτιά στα απόνερα του σοσιαλφασισμού!

«Αριστερή» άποψη του ψευτοΚΚΕ για το μάζεμα των αγωνιστών που αποχωρούν από τις γραμμές του, μέσα στην ίδια πολιτική κατεπύθνηση. Και σ' αυτό όμως τον ρόλο είναι καταδικασμένοι να αποτύχουν. Γιατί η βάση του ψευτο - ΚΚΕ είναι τιμια και αυτοί ανέπτυμοι. Γιατί η βάση του ψευτο - ΚΚΕ θέλει την επανάσταση και αυτοί δουλεύουν για την αντεπανάσταση. Γιατί η βάση του ψευτο - ΚΚΕ προβληματίζεται προς τα μπροστά, σε σύγκρουση με τον ομορτουνισμό και αντικειμενικά με τον σοσιαλϊμπεριαλισμό, ενώ αυτοί συνειδητά είναι στον ομορτουνισμό και υπηρετούν τον σοσιαλϊμπεριαλισμό!

Λέμε: Το «Νέο κόλπ.» θα έχει την τύχη του παλιού!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Ρήγκαν - Γκορμπατσώφ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ολοκληρώθηκαν αυτές τις μέρες, οι συνομιλίες ανάμεσα στο Ρήγκαν και στον Γκορμπατσώφ και έτσι πραγματοποιήθηκε συνάντηση, σε τέτοιο επίπεδο ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις, που έχει να γίνει εδώ και επτά χρόνια.

Όλες οι πολιτικές δυνάμεις, δημιουργούν την εντύπωση, άλλες σε μικρότερο και άλλες σε μεγαλύτερο βαθμό, ότι κάτι καινούργιο στις σχέσεις των δύο υπερδυνάμεων δημιουργείται που θα έχει σαν αποτέλεσμα τη βελτίωση του διεθνούς κλίματος, την ύφεση και το καταλάγιασμα των πολεμικών προετοιμασιών.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Ποιοι λόγοι οδήγησαν σ' αυτή τη

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟ ΚΥΡΙΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΟΧΙ ΥΦΕΣΗ

Είναι ηλιόφαινο, ότι κάθε μέρα στο πλανήτη μας, σε κάθε χώρα, σε κάθε τοπική διένεξη, σε κάθε πολιτική επιλογή κυβερνήσεων γίνεται ένας άγριος ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων για μεγαλύτερη επιρροή, για εξοπλισμό και ωμές επεμβάσεις της μιας σε βάρος της άλλης.

Καθημερινά από τα πρακτορεία ειδήσεων, αλλά και από τις αστικές και ρεβιζιονιστικές φυλλάδες, που υπηρετούν τη μια ή την άλλη υπερδύναμη, γίνονται βολές της μιας ενάντια στην άλλη όχθη, για υπονόμευση της παγκόσμιας ειρήνης.

Συνεχίζουν την τελειοποίηση και ισχυροποίηση των εξοπλισμών τους, με μοναδικό σκοπό να προετοιμάσουν την τελική αναμέτρηση.

Οι στόχοι τους και τα στρατεύματά τους οργάνουν τον κόσμο κάνον μεταφορά οπλικών συστημάτων, στις χώρες του συμφώνου του ΝΑΤΟ και της Βαρσοβίας και έτσι έχουν μετατρέψει κάθε γωνιά της γης, αλλά κύρια στην Ευρώπη, σ' ένα μαρτυρικό που είναι έτοιμοι να εκραγεί.

Δεν έχει καταλαγιάσει ακόμη ο θόρυβος, για τα πυρηνικά μέσου βεληνεκούς Πέρσιγκ, Κρουζ και SS-20 και ξέσπασε ο πυρετός των διαστημικών οπλικών συστημάτων. Έτσι λοιπόν γίνεται σαφές, ότι όσο υπάρχει ιμπεριαλισμός θα υπάρχει και πόλεμος και σήμερα υπάρχει όχι μόνο ιμπεριαλισμός, αλλά και σοσιαλϊμπεριαλισμός.

Σήμερα βρισκόμαστε στη φάση, που όπως σωστά ανέλυσε ο

συνάντηση και ποια τα αποτελέσματά της;

Αν δεν απαντήσουμε σε αυτά τα ερωτήματα, τότε δε θα βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα.

Πρέπει πρώτα - πρώτα να κάνουμε μια τοποθέτηση των επιδιώξεων, τόσο των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών όσο και των Ρώσων σοσιαλϊμπεριαλιστών, με κριτήριο τον λενινισμό και τη σημερινή παγκόσμια πραγματικότητα.

Αγλαδώς να ξεκαθαρίσουμε, πιο από τα δύο κυριαρχεί στις σχέσεις των δύο υπερδυνάμεων, ο ανταγωνισμός ή η ύφεση και η συνεργασία;

Από τη σκοπιά αυτή λοιπόν, τη σκοπιά της αλήθειας και όχι από τις κάλπικες προπαγάνδες των νέων γκαϊμπέλες, αν κρίνουμε τα πράγματα βλέπουμε ότι, αυτό που είναι το κύριο είναι ο ανταγωνισμός και δευτερεύουσα πλευρά είναι η συνεργασία. Αν και από όλες τις πηγές ενημέρωσης του λαού (Τ.Β., εφημε-

ρουν ανταγωνισμός, τους Γκορμπατσώφ - Ρήγκαν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Ο Ρήγκαν, είναι βέβαιο ότι πιέστηκε υπερβολικά από τις κυβερνήσεις των μεγάλων Ευρωπαϊκών δυνάμεων. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες αντιμετωπίζουν τη στρατιωτική απειλή της Ρωσίας συγκεκριμένα μιας και οι Ρώσοι διατηρούν υπερβολία στη γηραιά ήπειρο. Αυτός είναι ο λόγος που απαιτήσαν από τον Ρήγκαν να μην τραβιέει πολύ το σχοινί και να έρθει σε διαπραγματεύσεις με τους Ρώσους.

Ο Γκορμπατσώφ δέχτηκε τη συνάντηση αυτή, για να πιέσει τον Ρήγκαν να πάρει πίσω το λεγόμενο «πόλεμο των άστρων», μιας και αυτή η τεχνολογική εξέλιξη φέρνει σημερα στην Αμερική σε σχετική ανωτερότητα από τη Σοβιετική Ένωση στους εξοπλισμούς στο διάστημα.

Βέβαια ο Γκορμπατσώφ κρατάει στο χέρι του το χαρτί της υπερβολίας στην Ευρώπη. Και μ' αυτό πήγε στη Γενεύη.

Συγχρόνως και οι δύο πλευρές, αλλά ιδιαίτερα η ρωσική ήθελαν μια τέτοια συνάντηση για να καλλιεργήσουν αιτιάτες στους λαούς αλλά και τις Κυβερνήσεις των χωρών του γ' και β' κόσμου αντίστοιχα.

Γι' αυτό, όλα τα φερόφωνα είχαν συντονιστεί και προσπαθήσαν να διαλαλήσουν, με όσο γίνεται πιο εκθαμβικό θόρυβο τη «θέληση» τάχα των δύο υπερδυνάμεων για ειρήνη στον Κόσμο.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Είναι γεγονός, ότι πολύ λίγα ήρθαν στο φως της δημοσιότητας από τις συνομιλίες τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που γράφετε το άρθρο. Αυτό δείχνει περίτρανα, ότι τίποτα το σπουδαίο δεν έγινε καθορθωτό να συμφωνήσουν. Πάντως απ' ότι έγινε γνωστό, μπορούμε να πούμε ότι συζητήσαν τα θέματα:

Αφοπλισμός, τοπικές συμφράσεις, διμερείς σχέσεις κ.λπ. Το μόνο σίγουρο που πέτιχαν ήταν ν' ανταλλάξουν μερικά χαμόγελα. Καμιά συμφωνία, ιδιαίτερα, στο θέμα αφοπλισμός δεν έγινε καθορθωτή. Έτσι επιβεβαιώθηκε η θέση που είχε διατυπωθεί στην εφημερίδα μας Νο 5 «Η συνάντηση Ρήγκαν - Γκορμπατσώφ δεν θα φέρουν κανένα θετικό μήνυμα για την ειρήνη, αλλά θα αποτελέσει αφετηρία για το δυνάμωμα του ανταγωνισμού των εξοπλισμών. Αλλά, ότι κι αν συμφωνήσαν, πάλι ενάντια στα συμφέροντα των λαών είναι, μιας και δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι: «Οι ειρηνικές συμμαχίες, προετοιμάζουν τους πολέμους» (Λένιν - Ιμπεριαλισμός).

ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΩΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Από το Σάββατο 26/10, ξαναμπήκε σε λειτουργία η ΔΕΗ στο Κερατσίνι. Έτσι, από το 1983 κάθε τέτοιο καιρό, η κυβέρνηση δείχνει ωμά πόσο ενδιαφέρεται για την υγεία του λαού στο Κερατσίνι, αλλά και γενικότερα αποκαλύπτονται τα κάλπικα λόγια της για το νέφος στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας. Έχει γίνει πλέον πάγια τακτική, να λειτουργεί η ΔΕΗ από Οκτώβρη μέχρι Απρίλη, κάθε χρόνο δηλαδή την περίοδο, που γίνεται μεγαλύτερη κατανάλωση στην ηλεκτρική ενέργεια. Όπως είναι γνωστό τόσο η καταναλωτική στα σπίτια, όσο και η κατανάλωση σε βιοτεχνίες και βιομηχανίες στην περιοχή της Αττικής μειώνεται αρκετά τους μήνες του Καλοκαιριού έτσι η κυβέρνηση κλείνει την ΔΕΗ. Την ξαναλειτουργεί όλο τον υπόλοιπο χρόνο και φορτώνει την ήδη επιβαρυνμένη ατμόσφαιρα, μιας και είναι αποδεδειγμένο ότι η ΔΕΗ του ΑΗ ΓΙΩΡΓΗ αποτελεί την πιο ρυπογόνα εστία και η συμμετοχή της στη δημιουργία του νέφους είναι σημαντική.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Μέχρι τώρα η κυβέρνηση έλεγε ότι προχωράει στην ετοιμότητα και λειτουργία νέων μονάδων, όπως επίσης και στην επισκευή των μονάδων στο Λαύριο και στη Μεγαλόπολη και γι' αυτό έπρεπε ο λαός να δείξει κάποια κατανόηση μιας και η ΔΕΗ του ΑΗ ΓΙΩΡΓΗ αποτελεί σε εφεδρεία.

Όμως αποδείχτηκε, ότι όλα αυτά ήταν ψέματα, που μοναδικό σκοπό είχαν να ερσιζώσουν το λαό. Πολύ σωστά από την πρώτη στιγμή (1983), που μπήκε το ζήτημα της τάχα προσωρινής λειτουργίας η οργάνωσή μας στον Πειραιά (το πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ) είχε καταγγείλει το γεγονός και είχε προβλέψει το δρόμο, που θα ακολουθούσε η κυβέρνηση του Παπανδρέου.

Σήμερα πλέον φαίνεται καθαρά, ότι η κυβέρνηση θα βρισκόταν κάθε χρόνο, τις αναγκαίες προσπάθειες για να θέσει σε λειτουργία το εργοστάσιο.

Είναι σίγουρο, ότι εάν ήθελε η κυβέρνηση του Παπανδρέου να αγοράσει ρεύμα από το εξωτερικό θα μπορούσε να το κάνει, αλλά όπως δηλώνουν στελέχη της ΔΕΗ (κυβερνητικοί παράγοντες που ασχολούνται με τη διοίκηση) «δεν είναι σωστό να επιβαρύνουμε τον ελληνικό λαό με πέντε δις δραχμές σε συνάλλαγμα». Άρα ο Παπας ήρθε μέσο στο γενικότερο κλίμα των τελευταίων μέτρων, που είναι ενάντια στο λαό, έρχεται να προσθέσει και την περικοπή μιας δαπάνης, που έχει στόχο την υγεία του λαού μας. Πιο πολλά χρήματα για επενδύσεις κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο, πιο λίγες δαπάνες για την υγεία του Κερατσινιώτη και οι καλύτερες μέρες γίνονται πιο μακριά μιας και το νέφος καταστρέφει την υγεία της κυριότερης παραγωγικής δύναμης σε αυτή την κοινωνία της εργατικής τάξης.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ

Αιτή η πολιτική της κυβέρνησης, που πρέπει να σημειώσουμε θα επέλεγε ακόμη και τις ημερομηνίες, (είναι χαρακτηριστικό ότι φέτος περίμεναν να γίνουν οι εκλογές για τα κοινοτικά συμβούλια και έξη μέρες μετά να λειτουργήσουν το «θεριό», όπως το αποκαλούν οι κάτοικοι της περιοχής), δεν θα ήταν εύκολο να περάσει χωρίς μεγάλη αντίσταση των κατοίκων, που ζουν στο Κερατσίνι αλλά και στους γύρω δήμους, εάν δεν έστρωσε το δρόμο σιγά - σιγά η δημοτική αρχή του Σαρφωγίου.

Με βάση την ενότητα και τις αντιθέσεις του μπλοκ της Νέας Δεξιάς (ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ), αντιμετωπίζεται το ζήτημα της ξαναλειτουργίας του εργοστασίου από την κυβέρνηση και τη δημοτική αρχή. Δηλαδή η δημοτική αρχή, αποδέχεται την επιλογή της κυβέρνησης εφεδρεία (δηλαδή να λειτουργεί όλο το χρόνο εκτός από το καλοκαίρι) όμως πιέζει πού και πού ο Σαρφωγίου την κυβέρνηση, είτε για να

αιτήσει ο Παπανδρέου το ρεύμα στη Γαλλική Πεσινέ, είτε για να αγοράσει πιο πολύ ρεύμα από τις Αττολικές χώρες. Βέβαια πρέπει να κάνει και καμιά κινητοποίηση για τα μάτια του κόσμου. Γι' αυτό ακολούθησε την παρακάτω τακτική. Το θνήσκοντο τον 1983 κτύπησε την προσπάθεια για συγκρότηση πλατιάς αγωνιστικής επιτροπής του Κερατσινιώτικου λαού, την περίοδο που ξεκινούσε για πρώτη φορά η επαναλειτουργία, προβάλλοντας το σύνθημα, ότι πρέπει να επιτρέψουμε στην κυβέρνηση να κάνει συντήρηση στο εργοστάσιο. Στη συνέχεια κάνει μια - δυο συγκροτήσεις, χωρίς ιδιαίτερο βάρος και κάτω από τον πλήρη έλεγχο της δημοτικής αρχής (ΚΚΕ), στην αρχή της σαιζόν και στη συνέχεια αποφοιστεί άλλη μια μακροκίνητοποίηση μια - δυο μέρες, πριν ο υπουργός διακομίσει για τη καλοκαιρινή σαιζόν τη λειτουργία του εργοστασίου.

Έτσι με αυτό τον κοιτοπρόνο τρόπο προσπαθεί να κρατήσει τα προσχήματα της ανοικτής και ξεπολημένης συνεργασίας, το με την κυβέρνηση. Όμως ο λαός του Κερατσινίου, παρά τις πθήνες που και αυτός έχει για την ολιγαρχία του, εν τούτοις όσο πάει και καταλαβαίνει τις κομπίνες της δημοτικής αρχής και μάλιστα στο Κερατσίνι πολλοί μιλούσαν για την υποίλη τακτική του μετο-ΚΚΕ. Εδώ πρέπει να τονίσουμε, ότι βρισκόμαστε σε προκλιμακωτή χρονιά μιας και μένουν 11 μήνες για τις δημοτικές εκλογές και θα πρέπει να προσέξουν τις δημαγωγίες, τόσο της κυβέρνησης, όσο και του Σαρφωγίου. Δεν αποκλείεται τη φετινή χρονιά ο Σαρφωγίου να βγάλει μερικές κορόνες παραπάνω, όπως επίσης πρέπει να περιμένουμε την κυβέρνηση να δηλώνει, ότι αυτή είναι η τελευταία χρονιά και ότι το εργοστάσιο δεν θα ξαναλειτουργήσει. Όλα αυτά όμως πρέπει να τα αναγνωρίσει ο λαός του Κερατσινίου, για προεκλογικές δημαγωγίες.

Την Παρασκευή 1/11, οργανώθηκε από τη δημοτική αρχή συγκέντρωση ελεγχόμενης διαμαρτυρίας, που ήταν χειρότερη από κάθε άλλη φορά τόσο σε μαζικότητα όσο και σε καίριό.

Πάνω σ' αυτό το γεγονός, θα σκευολάσει ο Σαρφωγίου, για να μην συνεχίσει τον αγώνα όμως είναι σίγουρο, ότι με δική του εϊθύνη οδήγηθηκε το κίνημα στη σημερινή κατάσταση.

**ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Διακοναυλος
Βελαντισίου 1 - Πειραιάς
Τηλ. 4929007

Πρόεδρος Μάο στη θεωρία των τριών κόσμων, οι δύο υπερδυνάμεις παλεύουν για την παγκόσμια κυριαρχία και φέρνουν τον πόλεμο. Αλλά θα πρέπει να τονίσουμε ότι: «από τις δύο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, η ΕΣΣΔ είναι πιο άγρια, η πιο ριψοκίνδυνη, η πιο ύπουλη και η πιο επικίνδυνη πηγή παγκό-

... Όταν, όμως, οι ιμπεριαλιστές απειλούν άλλες χώρες με τα πυρηνικά τους όπλα, υποβάλλουν και τον λαό της δικής τους χώρας στην ίδια ακριβώς απειλή, προκαλώντας έτσι την εξέγερση του εναντίον της ιμπεριαλιστικής επιθετικής και φιλοπολέμης πολιτικής. Ταυτόχρονα, στη μάταιη ελπίδα τους να καταστρέψουν τους αντιπάλους τους με πυρηνικά όπλα, οι ιμπεριαλιστές στην πραγματικότητα εκθύνουν και τους ίδιους τους εαυτούς στον κίνδυνο να καταστραφούν...»

... Κατά την άποψη των μαρξιστών - λενινιστών, ο λαός δημιουργεί την ιστορία. Σήμερα, όπως και στο παρελθόν, ο άνθρωπος είναι ο αποφασιστικός παράγοντας. Οι μαρξιστές - λενινιστές αποδίδουν σημασία στο ρόλο της τεχνικής αλλαγής, αλλά είναι λάθος να υποτιμούμε τον ρόλο του ανθρώπου και να μεγαλοποιούμε τον ρόλο της τεχνικής.

Η εμφάνιση των πυρηνικών όπλων δεν μπορεί ούτε να σταματήσει την πρόοδο της ανθρώπινης ιστορίας, ούτε να σώσει το ιμπεριαλιστικό καθεστώς από την κατάρρεσή του, όπως οι πρόδοι της τεχνικής δεν έσωσαν τα παλιά καθεστώτα από την κατάρρεσή τους στο παρελθόν.

Η εμφάνιση των πυρηνικών όπλων δεν είχε και δεν μπορεί να λύσει τις θεμελιώδεις αντιθέσεις στο σύγχρονο κόσμο, δεν αλλοίωσε και δεν μπορεί να αλλοιώσει τον κόσμο της πάλης των τάξεων, δεν άλλαξε και δεν μπορεί να αλλάξει τη φύση του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης.

Επομένως δεν μπορούμε να πούμε ότι με την εμφάνιση των πυρηνικών όπλων έχει εκλείψει η δυνατότητα και η αναγκαιότητα των κοινωνικών και εθνικών επαναστάσεων ή ότι οι βασικές αρχές του μαρξισμού - λενινισμού και ειδικά οι θεωρίες για την προλεταριακή επανάσταση, τη δικτατορία του προλεταριάτου και για τον πόλεμο και την ειρήνη, ξεπεράστηκαν και κατάντησαν ξεπερασμένα «δόγματα»...»

ΜΑΟ ΓΣΕ ΤΣΟΥ Κ

σμοι πολέμου. Ταυτόχρονα η ίδια η πολιτική πραγματικότητα σήμερα στον κόσμο αποδεικνύει, ότι από την άποψη της στρατηγικής τους θέσης, η ΕΣΣΔ βρίσκεται σε στρατηγική επίθεση, ενώ οι ΗΠΑ αν και διατηρούν την επιθετικότητά τους, ιδιαίτερα ενάντια στους λαούς, έχουν περάσει, σε στρατηγική άμυνα».

(Από την ιδρυτική διακήρυξη της ΟΑΚΚΕ)

ρίδες κ.λπ.) γίνεται προσπάθεια να αντιστρέψουν τα γεγονότα και οι αλήθειες που έφερε ο Λένιν πρώτος στην επιφάνεια.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΖΗΤΑ ΥΦΕΣΗ

Όμως πέρα απ' όλα αυτά, πρέπει να δούμε τις αιτίες που οδήγησαν σ' αυτή την περίοδο

